

Fremtiden
tilhører
arbejderklassen

Imperialismen er fjenden

HANDLINGSPROGRAM

ARBEJDERPARTIET KOMMUNISTERNE

Oktober Forlag 2026

Fremtiden tilhører arbejderklassen

Imperialismen er fjenden

**Partiets taktiske hovedopgave er at udvikle
arbejderklassens anti-imperialistiske enheds- og folkefront**

Handlingsprogram

Arbejderpartiet Kommunisterne, APK

2026

Arbejderpartiet Kommunisterne, APK
www.apk2000.dk

Netavisen Kommunistisk Politik
www.kpnet.dk

Magasinet Enhed & Kamp
www.enhedogkamp.dk

Den Internationale Konference af Marxistisk-leninistiske
Partier og Organisationer, CIPOML
www.cipoml.net

Støttebidrag til APK
Bankkonto: 1551 - 166 34 271
Mobilepay 89496

© Foreningen Oktober Forlag 2026

Eget tryk
ISBN: 978-87-90609-474

Indholdsfortegnelse

Hvor der handles – der vindes	9
Vi rejser arbejderklassens krav	10
Arbejderklassen ejer fremtiden	14
• Revolutionær enhed mod imperialisme og kapitalistisk udbytning.....	15
Kræfterne i arbejderklassens kamp må forenes på en klassekampslinje	17
• Kunstig intelligens under kapitalismen er kapitalens værktøj	19
• Tværs igennem lov til sejr – statens klassekarakter.....	20
• Arbejderklassens og arbejderklassens partis rolle	20
• Fagbevægelsen i dag og arbejderaristokratiet.....	22
• Arbejderklassens enhed må bygges på en klassekampslinje...	24
Der må opbygges en stærk, bred anti-imperialistisk bevægelse mod krig	26
• Imperialistisk krig i Europa	27
• Dansk imperialismes krigspolitik i hastig udvikling	28
• Kamp mod krig og al imperialisme må føres som en del af klassekampen.....	30
• Solidaritet med den grønlandske arbejderklasse og folk	31
• Man kan ikke stole på den ene imperialistmagt i kampen mod den anden.....	32
• Kun en stærk enhed blandt alle kræfter mod krig kan forhindre den.....	33

Kampen mod reaktionen og dens forskellige strømninger.....	35
• Masseovervågning – censur og retsløshed	36
• Det yderste højre, racisme, fascisme, højre- og venstrepopulisme skal bekæmpes konkret og i sammenhæng med arbejderklassens kamp.....	38
• Venstrepopulisme	40
• Arbejdet og kampen mod reaktionen og dens forskellige strømninger	40
Vi er en del af den internationale kamp mod al imperialism	42
• USA-imperialismen øger sin aggressivitet.....	43
• Kinesisk og russisk imperialism er ikke på folkenes side	44
• Monopolernes EU er ikke et alternativ	45
• Vi skal ud af krigsalliancerne i EU og NATO	46
• Energipolitikens centrale rolle	48
• Vi er en del af den internationale kamp mod al imperialism....	49
Dansk krigsøkonomi med staten som aktør	51
• Inflation og visnet grøn kapitalisme.....	53
• Klassekamp og krigsøkonomi	54
• Anti-globalisering og protektionisme	56
• Bagved ligger en overproduktionskrise og arbejdsløshed	56
Det marxistisk-leninistiske partis revolutionære strategi og taktik	58
• Forsvaret af marxismen-leninismen og den ideologiske kamp	60
• En internationalistisk opgave og kamp.....	62

Hvor der handles – der vindes

Med dette handlingsprogram opfordrer vi arbejdere, unge, anti-imperialister og fredselskende kræfter til at intensivere deres kampvilje og organisere sig for at opnå konkrete krav.

Det er Arbejderpartiet Kommunisternes, APK, taktiske linje for at udmønte sin revolutionære strategi i dagens klassekamp. Det er en taktisk linje for fælles kamp, solidaritet og sammenhold, med arbejderklassen som den ledende kraft og til brug og gavn for det store flertal af befolkningen.

Fjenden er imperialismen! – siger vi, og bekæmper dens destruktive vej, hvor der føres imperialistisk krig i udlandet og kapitalistisk klassekrig mod arbejderklassen i Danmark.

Handlingsprogrammet er gennemvævet af forståelsen af, at for enhver arbejderklasse i verden, er dens hovedfjende dens eget borgerskab, den herskende klasse.

Den taktiske hovedopgave for APK er udviklingen af arbejderklassens anti-imperialistiske enheds- og folkefront.

Vi rejser krav, der kan forbedre leve- og arbejdsvilkår, afvise kapitalismen og dens regeringers og institutioners reaktionære offensiv og krigspolitik, og krav der indeholder spørgsmålet om magten i samfundet.

Hver gang den herskende klasse angriber og vil stjæle mere af den samfundsrigdom, som arbejderklassen har skabt, vil vi kæmpe imod den konkret, og vi vil lade socialismens banner blafre som det bagtæppe og den strategi, det er for vores kamp.

Vi rejser en række krav, der udspringer af arbejderklassens daglige kamp, fulgt op af dybdegående analyser og klare bud på hvad der må gøres, ud fra forholdene herhjemme og internationalt.

1. maj 2026

Vi rejser arbejderklassens krav

Vi kræver arbejde – arbejde på sikrede vilkår – nej til arbejdsløshed!

- Fast og sikker beskæftigelse, på fastlagt og fuld tid. Nej til tvungen deltid. Afskaf nul-timers kontrakter og opdelt daglig arbejdstid
- Mere og uddannet personale indenfor sundhed-, social- og uddannelsesområdet – stop nedskæringerne
- Afskaf tvangsaktivering i alle dens former og erstat den med ordinære job – frivilligt arbejde må ikke erstatte ordinære stillinger
- Arbejdsløshedsunderstøttelse uden tidsbegrænsning til dækning af de arbejdsløses og deres familiers behov

Højere lønninger, pensioner og sociale ydelser – på profittens bekostning!

- Reelle lønstigninger i kroner og ører, fuld dækning for reallønsfald og inflation. Markante lønstigninger på lavtlønsområderne, afskaf uligelønnen
- Fælles kollektive rettigheder, lønsystemer og arbejdstidsregler. Nej til individuelle løn- og fritvalgs-ordninger. Der må kræves et-årige overenskomster som værn mod inflation
- Nej til automatisk stigning af folkepensionsalderen – væk med velfærdsforliget. Sæt retten til folkepension ned til 60 år
- Stop tyverier fra pensionsfonde til krigsoprustning og erhvervslivets aktie-kasino
- Alle offentlige sociale ydelser skal følge lønstigninger og pristalsreguleres, grundbeløbene skal sættes markant op

Nedsættelse af arbejdstiden og forbedring af arbejdsforholdene!

- 30 timers arbejdsuge og 6 timers arbejdsdag, uden modydelser. Reduktion af arbejdsbyrden og arbejdstempoet
- Nej til fleksibilitet på arbejdsgivernes betingelser
- Nej til arbejdskontrol, elektroniske og digitale midler til overvågning af arbejdstid, arbejdstempo og disciplinære foranstaltninger for at intensivere udbytningen

Et arbejde for at leve, ikke for at dø!

- Streng overholdelse af reglerne for beskyttelse af arbejdernes sikkerhed og sundhed. Skærpe af straffen til arbejdsgivere, der ikke overholder lovgivningen
- Afskaf social dumping - fuldt kædeansvar for arbejdsgiverne
- Alle arbejdere skal have mulighed for straks at standse produktionen i tilfælde af sundhedsrisici, kritiske situationer eller uregelmæssigheder, uden at blive udsat for repressalier eller disciplinære sanktioner. Indførelse af straf for dødsfald på arbejdspladsen pga. manglende sikkerhed og anholdelse af dem, der gør sig skyldige i denne forbrydelse

Udvidelse af arbejdernes friheder og rettigheder!

- Ingen begrænsninger og restriktioner af arbejdernes ret til at strejke, forsamles, organisere sig, demonstrere og udøve sin ytringsfrihed
- Samme økonomiske, politiske og sociale rettigheder for alle arbejdere
- Skrot loven og trepartsaftalen om de 13-17-åriges fritidsjob. Nej til børnearbejde i industrien, alene-arbejde om aftenen og natarbejde for de unge

Nej til arbejdsgiver- og krigsbudgetter – milliarderne skal bruges på befolkningens behov!

- Spræng de alt for ringe offentlige budgettrammer og aftaler. Afskaf budgetloven, som pålægger regioner og kommuner at skære ned på udgifterne år efter år
- Afskaf privilegier for folketingsmedlemmer og højere embedsfolk – skattemæssige, bonusser, løn, gyldne håndtryk og pensioner
- Stop for privatiseringer på alle niveauer og i alle sektorer – ekspropriering uden erstatning af virksomheder, der lukker, flytter eller forurener
- Ingen offentlig støtte eller finansiering til monopoler, banker, private virksomheder, religiøse institutioner af enhver trosretning eller til privat skole- og sundhedssektor

Sikring af boliger, skoler og sundhed

- Der skal bygges tilstrækkeligt med almene boliger, ældreboliger, ungdomsboliger og kollegier til huslejer som unge, pensionister og arbejderfamilier kan betale
- Fjern Ghettoloven – stop diskrimineringen og tvangsforflytninger. Stop nedrivningen der gennemføres til fordel for opførelse af dyre ejerboliger
- Sikring af tilstrækkelige, offentlige og gode børneinstitutioner, folkeskoler og fritidstilbud til alle børn og unge i hele landet
- Væk med karaktererne, ind med udtalelser og samtaler. To-lærersystem og færre elever i klasserne
- Garanteret læreplads til lærlinge. Flere faguddannede lærerkræfter og ressourcer til erhvervsskolerne

- Sikring af tilstrækkelig og lige adgang til læger, ambulance, skadestue, rehabilitering og hospital, uanset hvor i landet man bor
- Afskaffelse af moms på dagligvarer. Ret til rent drikkevand og billig, giftfri mad for alle. Forbyd landbrugets og industriens forgiftning af jord, vand og luft
- Væk med profit på livsfornødenheder som el, vand og varme
- Nej til atomkraft

Ingen deltagelse i imperialistiske alliancer, krige og folkemord

- Ud af de imperialistiske alliancer EU og NATO
- Ingen fremmede militærbaser og installationer på dansk jord. Opsig baseaftalen med USA og stop brugen af Danmark som transitland for krig
- Stop militariseringen og krigsoprustningen af Danmark, Grønland og Færøerne
- Nej til Danmarks deltagelse i atomalliancer – ingen atomvåben på dansk jord
- Stop for dansk krigsdeltagelse og medfinansiering af imperialistisk krig og folkemord
- Nej til udvidelse af værnepligten – nej til kvindelig værnepligt
- Ikke en krone, ikke en soldat til imperialistisk krig og oprustning
- International solidaritet med arbejdernes og folkenes kamp mod al imperialism

Fuld retssikkerhed

- Stop for statens masseovervågning og udhulingen af de borgerligt-demokratiske rettigheder

Arbejderklassen ejer fremtiden

Arbejderne og den almindelige befolkning er ikke ansvarlige for de kapitalistiske kriser, krige og gæld og skal ikke betale for dem. Det er arbejdsgiverne, de rige, snylterne og kapitalen der skal betale!

Den nuværende magtelite og herskende klasse, hverken kan eller vil løse imperialismens voksende krige, kriser og katastrofer. De vil tværtimod gøre hvad som helst for at bevare det nuværende samfundssystem med privat ejendomsret til samfundsværdierne, og fortsætte jagten på profit gennem udbytning og undertrykkelse.

Der er en fremtid, og den tilhører arbejderklassen. Vi tror ikke på dommedagsprofeter eller på reaktionens psykologiske propagandakrigsførelse, der forsøger at lamme os med frygt eller bilde os ind, at andre vil skabe forandring for os. Det er arbejderklassen der skaber samfundsværdierne og som den eneste samfundsklasse, der ikke er bundet til privatejendommen, er det den klasse der kan skabe et socialistisk samfund uden udbytning. Fremtiden er socialismen gennem arbejderklassens magtovertagelse og revolution.

Det kommer ikke til at ske spontant, alene ved en generalstrejke eller ved en ændret sammensætning i Folketinget. Derimod vil

det ske i en politisk antiimperialistisk, anti-kapitalistisk proces og bevægelse, der fastholder revolutionen som sin opgave og mål. En proces der ikke stopper op på halvvejen, for så at indføre opfundne 'etaper' som kooperative kapitalismefri zoner eller anti-monopolistiske demokratier.

Revolutionær enhed mod imperialism og kapitalistisk udbytning

Det kommunistiske partis strategiske opgave er at organisere revolutionen, der er afgørende for at kunne skabe det nødvendige brud med det kapitalistisk-imperialistiske system. Det er den eneste måde at undslippe konsekvenserne af kapitalisme, med dens udbytning, fascistisk vold og imperialistiske krige og opbygge et socialistisk Danmark. Det er med det for øje, at APK deltager i den daglige klassekamp på arbejdspladser, i fagforeninger og blandt de grupper af arbejderklassen, der er udenfor det traditionelle arbejdsmarked og faglig organisering.

Udviklingen af en anti-kapitalistisk, anti-imperialistisk enheds- og folkefront i hele dens bredde under arbejderklassens ledelse er den centrale opgave. Danmark er et kapitalistisk og imperialistisk land, hvor arbejdsgivere, aktieejere og spekulanter høster profit på udnyttelsen af både arbejderklassen herhjemme og globalt. Imperialismen befinder sig i en dybt kriseram og ustabil periode, hvor konkurrencen og modsætningerne mellem imperialisterne skærpes og udbytningen af arbejderklassen bliver stadigt mere aggressiv. Hvor konfrontation og stridigheder mellem monopolerne og staterne i de mest udviklede kapitalistisk-imperialistiske økonomier har udviklet sig til et punkt, hvor de ser krig som et middel til at løse deres rivalisering om magten. Det er en udvikling, som dansk imperialism og det danske borgerskab er en del af og dybt integreret i, gennem de imperialistiske krigsalliancer EU og NATO og gennem afhængigheden af USA-imperialismen.

De forsøger alle at få arbejderklassen og befolkningen til at betale for den opskruede oprustning og krige og for at de kan fastholde deres profiler, også i en økonomisk krise. Derfor fortsætter regeringen og arbejdsgiverne deres nedskærings- og krigs-

politik, og bliver ved indtil de bliver stoppet. Imperialismen rejser sig – men det gør modstanden også.

Det handler om at forene kampen for levevilkårene, arbejds- og sociale krav med kampen mod imperialistisk krig og folkemord, for international solidaritet mod reaktionen og undertrykkelse i alle dens facetter. Det handler om at forene folk, kræfter og bevægelser omkring nødvendige dagskrav, som samtidig bidrager til at afsløre det kapitalistiske system. Det handler også om at trække småborgerlige lag med og stille dem under arbejderklassens ledelse.

Kommunisternes opgave er at væve de forskellige folkelige kampområder sammen og give dem fælles retning og perspektiv. Det er nødvendigt gennem egne erfaringer gradvist at lære at indse sammenhænge og at det er selve det kapitalistiske system, der er kilden til både hverdagens problemer, krigene og imperialismen i alle dens facetter. Den fælles fjende er monopolkapitalen og imperialismen.

Det er med kampen for det socialistiske Danmark og endelige klasseløse kommunistiske samfund for øje, at vi som arbejderklassens parti må påtage os at kæmpe for at løse revolutionens store og små opgaver. Vi bygger vores arbejde på APK's principprogram "Manifestet for et socialistisk Danmark" og på marxismen-leninismen og den videnskabelige socialisme. Denne kamp er samtidig en international kamp, hvor APK er en del af Den Internationale Konference af marxist-leninistiske partier og organisationer, CIPOML, på verdensplan.

Kræfterne i arbejderklassens kamp må forenes på en klassekampslinje

Arbejderklassen er på vej ind i en ny periode, hvor den står over for hårdere arbejds- og levevilkår, hårdere angreb fra kapitalen og arbejdsgiverne, hvor borgerskabet slipper reaktion og fascisme løs, og hvor faren for en imperialistisk storkrig vokser. For at imødegå dette, må den bredeste klasseenhed opbygges på et klassekampgrundlag inden for arbejderklassen og i fagforeninger, baseret på arbejderklassens vitale og presserende behov. Den må også omfatte den stadigt voksende del af arbejderklassen, der står uden fagforeninger, unge der holdes ude af arbejdsmarkedet, det voksende antal migrantarbejdere, de kontraktansatte og papirløse arbejdere, der arbejder under slavelignende forhold, samt de mange arbejdsløse og de titusinder der arbejder på lavtlønsordninger eller for kontanthjælp. Det kan udvikle en klassealliance for at vælte det system, der ligger til grund for det moderne slaveri under kapitalismen.

Klassekampen tilspidises, ikke mindst på arbejdspladserne, på de sociale områder og på de såkaldte velfærdsområder indenfor den offentlige sektor. I mange lande i EU angribes den i forvejen indskrænkede strejkeret og politiske strejker forbydes. Herhjemme har vi set hvordan arbejdsgiverne bruger lockout stadig mere aggressivt for at få deres diktater igennem. Arbejdere, ung-

dommen og offentligt ansatte må forberede og organisere sig for de kampe, der kommer i takt med at angrebene på arbejds- og levevilkår øges. De nødvendige krav må stilles, uanset om de er forenelige med den kapitalistiske klasses profitøkonomi og det borgerlige statsbudget eller ej.

Militære krigstrusler, kriser og handelskrige bliver brugt som undskyldning til nye angreb på tilkæmpede faglige og sociale rettigheder. Arbejdsgiverne, kapitalen og dens stat driver løn, arbejds- og levestandard i en nedadgående spiral. Mens arbejdsgiverne og storkapitalen til stadighed får store milliardoverførelser, så aktie- og udbyttefesten har kunnet fortsætte til nye højder.

De stopper ikke, ikke før de møder modstand fra den anden side af klassekampen – fra arbejderklassen og befolkningen. De kender kun én vej ud af deres stadige kriser og konkurrence om markeder – nemlig at lade arbejderklassen og brede dele af befolkningen betale gennem øget udbytning og udnyttelse af vores arbejdskraft. Arbejdskraft bruges, smides væk og ny hentes ind.

Kravene om arbejde, højere løn og ligeløn, uddannelse, sociale rettigheder og bolig for alle står i centrum, sammen med afvisningen af skiftende regeringers arbejdsgiverpolitik og krigsøkonomi. Så længe vi accepterer de tildelte økonomiske forhandlingsrammer, for hvad der kan opnås og accepterer at fordele forringelserne imellem os – så længe kalder det på nederlag for de fleste.

Arbejdsgiverne har for længst sprængt rammen for, hvor langt de vil gå i det såkaldte "nye normale" arbejdsmarked. Store grupper er groft underbetalt, arbejdstid er gjort flydende og arbejdspresset er sat op. Med et arbejdsmarked i hastig forandring er det helt afgørende at få sprængt arbejdsgivernes og fagtoppens snævre økonomiske rammer og lade profitten betale.

Ligesom ved arbejderbevægelsens start er det igen blevet nødvendigt at rejse en kamp for helt elementære rettigheder, som retten til at organisere sig, retten til kollektive overenskomster, både på det private og det offentlige område. Ikke mindst blandt de

voksende store grupper af "moderne daglejere", der arbejder helt uden rettigheder og uden fast løn, uden fast arbejdstid og i sms-jobs. Det gælder også importerede migrantarbejdere, der lever og arbejder under slavelignende vilkår i EU's "frie" arbejdsmarked.

Kunstig intelligens under kapitalismen er kapitalens værktøj

Vi står midt i en kraftigt eskaleret brug af kunstig intelligens, AI, som erstatning af menneskelig arbejdskraft, der indføres på tværs af brancher. Det vil betyde en massiv effektivisering og ændring af produktionen og produktionsmidlerne. Det vil ramme flere samfundslag, som personale indenfor service, kontor, administration og IT, dvs. både arbejdere og småborgerlige lag, hvis job forsvinder.

For arbejdsgiverne betyder det øget produktivitet, der kan skabe større overskud til kapitalisterne. AI bliver ikke taget i brug for at give arbejderne mere fritid eller et bedre liv, men derimod for at skære ned på lønomkostningerne og stramme kontrollen med produktionen, for at producere billigere end konkurrenterne.

Kapitalens brug af AI fremskynder tendensen til at erstatte mennesker med maskiner, der vil føre til en stigning i arbejdsløsheden. Den store reserve af arbejdskraft vil presse lønningerne og arbejdsforholdene nedad og gøre kontrakter og ansættelser endnu mere usikre.

AI bliver samtidig et værktøj til at påvirke arbejderne holdninger politisk og ideologisk og et instrument til undertrykkelse. Digitale platforme, overvågning ved hjælp af computersystemer og automatisk styring af arbejdet gør det muligt for arbejdsgiverne at kontrollere, hvordan arbejderne udfører deres job – deres tempo, bevægelser og adfærd – langt mere gennemgribende end før. Samtidig forstærker denne teknologi former for udbytning som løsarbejde via online platforme.

Denne udvikling tvinger den kæmpende arbejderbevægelse til at udvikle nye organisations- og kampformer.

Tværs igennem lov til sejr – statens klassekarakter

Gentagne overenskomstforløb og -kampe viser, at klassekampen ikke kan føres på den borgerlige stats, arbejdsgivernes eller kapitalmagtens betingelser. Staten spiller ikke en neutral rolle, hverken som offentlig arbejdsgiver for de ansatte eller såkaldt tredje part mellem arbejdsgivere og arbejdere. Den er en aktiv og direkte part i den danske model for classesamarbejde og i forhold til at binde arbejderklassen gennem trepartsaftaler mellem arbejdsgiver, stat og fagbevægelsens top.

Hovedaftalen, det fagretslige system med Arbejdsret, sammenkædningsregler og mundkurv for tillidsvalgte under arbejdskampe er redskaber til beskyttelse af arbejdsgiverne. De er designet til at vride armene om på arbejdere og ansatte, der ønsker forandring og kæmper for deres krav. Klubber og fagforeninger må diskutere, hvordan arbejdskampe kan imødegå disse klasseregler. En ny klassekampslinje på trods af og tværs igennem classesamarbejdet politiske fallit og snærende lov- og aftalesystem må understøttes og styrkes.

Den kapitalistiske stat er en klassestat, der er indrettet og fungerer som kapitalens forlængede arm. Det gælder også for den voldelige del, hvor politi sættes ind mod blokader, strejkevagter og demonstrationer, mens de beskytter strejkebrydere. Det har talrige arbejdskampe gennem tiden bekræftet.

Staten i det kapitalistiske samfund fungerer også som omfordeler af samfundsværdierne, som kun arbejderklassen har skabt, til fordel for borgerskabet.

Kapitalismen som samfundssystem har gang på gang vist, at det ikke er i stand til at sikre en tryk og stabil hverdag og fremtid for arbejderklassen.

Arbejderklassens og arbejderklassens partis rolle

Arbejderklassen er revolutionens grundlæggende kraft. Den er den ledende og grundlæggende kraft i kampen mod kapitalismen

og kapitalens dominans. Det er de ufaglærte, de lavtlønnede, de underste lag i arbejderklassen og de mest pressede lag blandt de offentligt ansatte, der er de mest kampvillige lag, sammen med lag i sektorer som transport og byggeri.

Arbejderklassen er ikke spontant revolutionær, selvom den objektivt set har interesse i revolutionen. I udgangspunktet får arbejderklassen i kampen mod arbejdsgivere og den herskende klasse erfaring og bevidstheden om fælles styrke, om at man må stå sammen for at vinde fremgang for sine krav. Parolen "Fælles kamp på tværs af fag" er et konkret videre skridt imod fagtoppens forsøg på at splitte gennem fag-chauvinisme. Gennem kampen og klassekonfrontation øges klassebevidstheden om egen styrke, men det betyder ikke automatisk, at man gør op med kapitalismen og erstatter den med socialismen.

Den politiske bevidsthed må arbejderklassens kommunistiske parti tilføre ved at udvikle den økonomiske kamp til en politisk kamp.

Arbejderklassens faglige og sociale kamp kan ikke indsnævres til en kamp om kroner og øre. Vi oplever hvordan landvindinger hurtigt kan rulles tilbage, hvis ikke dagskampen forbindes med kampen for arbejderklassens langsigtede interesser for en anden fremtid, med styrkelsen af enhed på en klassekampslinje og udviklingen af den politiske revolutionære bevidsthed i arbejderklassen. Partiet må fremhæve det socialistiske og revolutionære perspektiv, og forklare hvordan hver delsejr kun kan være midlertidig under kapitalismen.

Det kommunistiske partis vigtigste indsats er det daglige systematiske arbejde i arbejderklassen – at styrke de ideologiske, politiske og organisatoriske forbindelser, at omdanne arbejderklassen til en førende politisk aktør i samfundet og til en politisk reference for de andre arbejdende klasser og lag og undertrykte grupper, til den ledende kraft i udviklingen af en enheds-, anti-krigs-, anti-imperialistisk, antifascistisk arbejder- og folkefront.

Fagbevægelsen i dag og arbejderaristokratiet

For arbejderklassen er det afgørende at kæmpe for retten til at organisere sig og danne fagforeninger. Denne ret er i dag under hårdt pres og afvikling med EU's og danske politikeres arbejderfjendske politik. Både private og offentlige arbejdsgivere går i stigende grad efter arbejderklassens talsmænd, hvis de står op for arbejdernes rettigheder. Det er ikke kun de udenlandske multinationale koncerner og kæder, der konstant må kæmpes imod for at sikre overenskomster og retten til faglig organisering, men også store og mindre danske virksomheder med samme praksis. Kampen mod social dumping og brug af illegal arbejdskraft med strejker og blokader, og ikke kun indenfor bygge-, service- og restaurationsbranchen må udbygges med stadig større solidaritetsaktioner og fælles kamp mellem danske arbejdere og migrantarbejdere.

Fagbevægelsen har udviklet sig langt væk fra sine oprindelige rødder, som værn mod de kapitalistiske arbejdsgivere og for arbejderklassens interesser. En udvikling hen til dagens service- og forsikringskoncerner med store mange-cifrede milliardfonde og koncerner. Deri ligger også årsagen til dens egen krise og dalende medlemstal, og til at kristne og gule såkaldte fagforeninger og A-kasser har kunnet vokse frem som konkurrenter. Samtidig har den socialdemokratiske traditionelle fagbevægelse udelukket store grupper af arbejderklassen fra at være medlemmer. I dag er under halvdelen af alle ansatte organiseret i fagforeninger, hvilket rejser en række særlige problemstillinger, der må tackles i bestræbelserne på at skabe enhed og fælles handling i arbejderklassen.

Myten om den danske enhedsfagbevægelse er hul, den er reelt kun en skal, der skal holde den "danske model" og trepartsforhandlinger oppe. Der er ikke overensstemmelse mellem medlemmernes krav og ønsker og fagtoppens handlinger.

Fagbevægelsens top har lukket øjnene for arbejdernes sociale rettigheder og forhold og hele amok-reformløbet fra dagpenge, sygedagpenge, kontanthjælp til stigende pensionsalder, tyveriet af Store Bededag og kvindernes fortsat manglende ligeløn. De har gennem trepartsforhandlinger accepteret, at arbejdsgiverregeringerne sæt-

ter de sociale ydelser og overførelsesindkomster stadig længere ned, så mindstelønnen kan presses under devisaen om, at "det skal kunne betale sig at arbejde". Som koncerndirektører investerer de arbejdernes og de ansattes pensionsformue på over 5.000 mia. kr. som risikovillig kapital i erhvervslivet og krigsindustrien, mens antallet af fattige pensionister og kontanthjælpsmodtagere stiger.

Forbundstoppene og Fagbevægelsens Hovedorganisation (FH) sælger ud af arbejdernes og de offentligt ansattes krav, bremser protester og aktivitet. Fagtoppen udgøres af et helt særligt lag – kaldet arbejderaristokratiet. De lever et helt andet liv, med lukrative lønninger, pensioner og jobs, der står i skarp kontrast til medlemmernes. På grund af arbejderaristokratiets særlige økonomiske stilling og deres samfundsmæssige placering og indflydelse er dette lags klasseinteresser knyttet til arbejdsgivernes interesser og til at bevare det kapitalistiske samfund.

Derfor er det heller ikke muligt at ændre arbejderaristokratiets politik og handlinger gennem dialog. Illusioner om dette lag som en allieret eller ligefrem som ledelse i klassekampen er en opskrift på nederlag. Mange kampvillige arbejdere har løbet hovedet mod denne mur, både i de centrale OK-kampe, lokale konflikter og tværfaglige kampe, som ligelønskampen.

Det er ikke muligt at ændre fagforeningerne i sin nuværende form til klassekamporganisationer. Fagbevægelsens systemer er i dag bundet med tusinde tråde til kapitalen og til borgerskabets statsapparat. Først når alle disse bånd er brudt, vil der kunne skabes en kæmpende fagbevægelse på klassekampens grund. Fra fagbevægelsens start har der hele tiden været en politisk kamp mellem to linjer i arbejder- og fagbevægelsen – mellem klassekamp og klas-sesamarbejde, mellem en reformistisk og en revolutionær politik.

Det er nødvendigt for den kæmpende arbejderklasse og de offentligt ansatte at finde sammen, organisere og udnytte sammenholdet med fælles kamp på tværs af fag og udnytte det rum for handling, som organisering på grundplan på tværs af fag kan give. Både til at udvikle klasse-solidariteten og kampviljen, men også til at udfordre de mange begrænsninger som lov- og aftalesystemet lægger på

kampformerne. Der må opbygges en handlende fagopposition på en klassekampslinje nedefra.

En del af den reformistiske fagbevægelses politik har altid været, at den faglige kamp er apolitisk og skal fastholdes i denne lukkede ramme. Det er en påstand, der står i skarp modsætning til, at vi lever i et kapitalistisk klassesamfund, hvor der føres politisk, ideologisk og kontant klassekamp hver eneste dag vendt mod arbejderklassen.

Arbejdskamp og faglig kamp er også politisk kamp, men ikke partipolitisk. Den skal ikke misbruges ellers vildledes til at tro, at en løsning er "at stemme på det rigtige parti" ved næste valg. Når konsekvenserne af skiftende regerings politik skal vurderes, er det mere end svært at se forskel på regeringens farve, med et Socialdemokrati der har stået i spidsen for hårde sociale reformer, borgerlig krisepolitik og regeringsindgreb i overenskomstkampe, når de sidder ved magten, flankeret af deres såkaldt "røde" støttepartier.

Arbejderklassens enhed må bygges på en klassekampslinje

Grundlaget for at hver enkelt kamp kan udvikles, for en situation hvor en bred revolutionær bevægelse til sidst kan rejse sig, er arbejderklassens enhed på en klassekampslinje. Enheden skal smedes i den konkrete klassekamp, i diskussionen om de aktuelle krav og aktionsformer og om arbejderklassens strategiske platform. Den må opbygges nedefra på arbejdspladser, i klubber, i lokalområder. Den må inddrage enheden mellem privat og offentligt ansatte, arbejdende, arbejdsløse eller reformramte og på tværs af faggrupper, etnisk baggrund og køn. Problemer som arbejdstid, uligeløn, løndumping og sociale og faglige rettigheder må løses i fællesskab.

Derfor må der også, udover strejkeudvalg, kampudvalg mm. på arbejdspladser og i fagforeninger også i lokalområder dannes komiteer, koordinationsorganer osv., for skabe grupper, der kan overvinde de fagforeningsbureaukratiske stridigheder, opportunismen

og sekterismen. Det er afgørende, at arbejde for opbygningen af sådanne fora for at nedbryde de mure, der splitter arbejderklassen, udvikle klassebevidsthed og knytte an til de brede anti-imperialistiske og andre folkelige bevægelser.

Arbejderklassens solidaritet må hele tiden konkret inddrages, udvikles og styrkes for at bruge klassens fælles styrke. Gennem at udvide den økonomiske kamp til en politisk kamp med fælles krav til de ansvarlige, kan enheden og solidariteten opbygges og udfolde sig. Lokale og individuelle forhandlinger og "fritvalgs-ordninger" skal få hver enkelt til at føle sig alene og isoleret, hvorimod arbejderklassens og de offentligt ansattes kollektive styrke er vejen frem. Ved konflikter og strejker må der igen opbygges lokale og arbejdsplads-støttekomiteer, der kan bidrage til at udbrede solidaritet og økonomisk hjælp, hvis strejkekasser lukkes og arbejdsgiverretten udskriver bod.

Arbejderbevægelsen må arbejde for og organisere enhed af alle de kræfter og sociale sektorer, der er interesserede i at kæmpe for deres materielle og politiske krav og til at bekæmpe arbejdsgivernes og statens udbytning og udnyttelse og imperialismens dominans. Arbejderbevægelsen og fagforeningerne må gå imod regeringens krigspolitik, militarisering og oprustning. Fredspligten gælder over for verdens arbejderklasse og folk – ikke for arbejdsgivernes og krigsmagernes diktater. Krigsproduktion skal ikke støttes under dække af at det skaber jobs og velstand - den bruges til at skabe død og ødelæggelse. Arbejderbevægelsen må tage aktivt del i at forhindre Israels folkemord i Palæstina, også ved at nægte at arbejde med krigsmateriel til det.

Arbejderklassens internationale solidaritet vil altid stå som en helt central del af arbejderklassens kamp og dens kommunistiske partis arbejde. Det gælder blandt det voksende antal ansatte, der arbejder i de samme multinationale koncerner, fordelt over mange lande. Det gælder som konkret og aktiv solidaritet med de mange kampe, som arbejdere og folk over hele verden rejser mod konsekvenserne af de nyliberale reformer, mod kapitalistisk og imperialistisk udbytning og undertrykkelse, krige og ødelæggelse af ressourcer og overlevelsesmuligheder og for en socialistisk fremtid.

Der må opbygges en stærk, bred anti-imperialistisk bevægelse mod krig

Inter-imperialistiske krige, krige mellem kapitalistiske stater og aggressionskrige mod befolkningerne er produkter af kapitalismen; dette system må bringes til ophør for at opnå verdensfred.

For årsagen til krigen har ikke sin rod i menneskenes "dårlige natur", den ene eller den anden hændelse, hvem der angreb først, om det var med eller uden FN-mandat. Den skyldes heller ikke en gal præsident, som Putin, Trump eller Hitler. Årsagen til krig har sin rod i samfundets deling i klasser, i udbyttede og udbyttere. Kapitalismen er krigens årsag, krige er ikke undtagelser, og krigen kan ikke adskilles fra kapitalismen.

Imperialismen, dvs. kapitalismens monopolistiske stadium, skærper alle kapitalismens modsætninger så meget, at "fred" bliver et pusterum mellem nye krige. De enkelte landes ulige økonomiske og politiske udvikling skaber nødvendigheden af en stadig ny- og omfordeling af kontrol over råstoffer, markeder og handelsveje. Dette kan for imperialisterne ikke opnås på anden måde end gennem krig mellem de afgørende imperialistiske lande. Samtidig kan udbytningen af hundreder millioner arbejdere kun oprettholdes gennem blodige undertrykkelseskrige.

Afskaffelse af krigen er kun mulig ved at bryde med den borger-

lige udbytterklassens magt og gennem en revolutionær forandring skabe arbejderklassens magtovertagelse, opbygningen af socialismen og i sidste ende tilintetgørelsen af klasserne.

Mange regionale og lokale krige føres i forskellige dele af verden, hvor de imperialistiske magters interesser er på spil. I alle disse krige er arbejderne og folkene de største ofre, men ikke hinandens fjender.

Imperialistisk krig i Europa

En storkrig i Europa, som de imperialistiske røvere vil trække arbejderklassen og folkene ind i, kan igen blive en realitet. Konkret i Europa opruster de enkelte lande, EU og NATO og udvider deres krigsforberedelser. USA og NATO har opbygget egne militærbaser i hele Europa, inklusive i Danmark, helt op til Ruslands grænse. Med sin aggressive Donroe-Monroe-doktrin bruger USA militærbaserne frit til sine kriminelle røvertogter og krige, som i sin og Israels imperialistiske krige for at sikre sig kontrollen over Mellemøsten og regionens energikilder. Det gør de lande, der tillader amerikanske baser på deres jord til medskyldige i USA's krigshandlinger.

Krigen mellem Rusland og Ukraine, siden Moskva iværksatte sin invasion i februar 2022, kan ikke forstås som en simpel konflikt mellem to stater. Den er en inter-imperialistisk krig mellem Rusland og USA/NATO/EU. Den er et udtryk for kapitalismens dybe strukturelle krise, hvor kampen om markeder, strategiske ressourcer og indflydelsesområder er nogle af de vigtigste elementer i de inter-imperialistiske modsætninger.

På den ene side har NATO og EU styrket deres militære kapacitet og økonomiske koordinering for krigsstøtten til Ukraine, hvilket har gjort landet til en nøglefaktor i deres strategi for at holde Rusland og dets allierede i skak. På den anden side har den russiske imperialisme styrket sine politiske, kommercielle og militære bånd til aktører uden for NATO-EU-aksen. Begge har dermed skærpet stridighederne mellem de imperialistiske magter og lande.

Hvor et af USA's formål med den orkestrerede blodige krig i Ukraine var at svække EU som konkurrerende supermagt, ikke mindst ved at afskære den tyske imperialismes energisamarbejde med Rusland, har USA nu brug for at afslutte en tabt krig for at rette sin opmærksomhed mod Kina. Regningen for at fortsætte Ukraine-krigen overlades til de europæiske lande.

Krigen har betydet en uoverskuelig menneskelig tragedie, men også en ekstraordinær profitabel forretning for våbenindustrien. Det europæiske og amerikanske militær-industrielle kompleks har ekspanderet, mens millioner af mennesker er døde, blevet såret eller tvunget til at forlade deres hjem. Den sociale og menneskelige omkostning står i skarp kontrast til væksten i virksomhedernes overskud.

Udvides Ukraine-krigen til en regional storkrig, vil den fortsat have karakter af en inter-imperialistisk krig – en krig mellem to imperialistmagter og deres blokke, hvor de europæiske lande vil være direkte i krig på USA's og NATO's side.

Denne krig tjener kun én klasses interesser: det imperialistiske monopolborgerskab på begge sider af krigen. Arbejderklassen har ingen interesse i at støtte nogen af krigens parter, ingen interesse i at støtte den imperialistiske krigsalliance NATO og monopolernes EU mod det imperialistiske Rusland eller omvendt, men derimod i at udvise konkret international solidaritet med den ukrainske og russiske arbejderklasse gennem at gå imod dansk krigsstøtte til fortsættelse af myrderierne. Arbejdere skal ikke kæmpe mod andre landes arbejdere. Arbejderklassens fjende i hvert enkelt land er dets eget borgerskab.

Dansk imperialismes krigspolitik i hastig udvikling

Danmark har været en krigsførende nation siden 2001, som en del af USA-imperialismens terrorkrige. Dansk krigspolitik betyder omstilling til hårdere klassepolitik og betales med asociale nedskæringer samt udbredelse af fattigdom til større grupper og voksende klasse-mæssig ulighed. Der udvikles en krigsøkonomi med milliardbeløb i åben og skjult statsstøtte til at styrke mo-

nopolernes konkurrenceevne, omlægning af civil produktion til krigsproduktion, mens beskyttelse af sundhed, arbejdsmiljø, naturen og klimaet udsultes og tilkæmpede rettigheder afskaffes.

Erhvervslivet erklærer åbent, at de ruster til krig og dets krigshøge efterlyser en stærk mand indenfor den europæiske monopolkapital, der kan sætte større turbo på denne udvikling og sætte det borgerlige demokrati til side – ligesom Krupp og kompagni i Nazityskland gjorde det før 2. Verdenskrig. Regeringen binder landet til nationale- og EU-gigantlån til oprustning og støtte til våbenindustrien. Udbygningen af national og lokal infrastruktur og energiforsyning underlægges militære behov og udvidelse af krigsproduktionen til glæde for krigsprofitterne. De imperialistiske hære og militærapparater er heller ikke i Danmark til hverken at "forsvare fædrelandet" eller "beskytte befolkningen". Militariseringen af havne og byer i Danmark og i Grønland tager befolkningen som gidsler som levende missilskjold.

Danmark er et imperialistisk land, der på trods at USA's handelskrig og militære trusler mod Grønland, fortsat er tæt knyttet til USA-imperialismen økonomisk og militært, gennem investeringer, fælles industriprojekter, samhandel og gennem NATO og bilaterale aftaler. Det er de danske globale monopoler, hvis interesser og topfolk, der sammen med finanskapitalen dikterer landets indenrigs- og udenrigspolitik.

Danmark er samtidig en del af monopolernes EU og underlagt den imperialistiske Union økonomisk og politisk og er en del af EU's opbygning til militær supermagt, indenfor hvilken danske regeringsledere er blandt de mest aktive krigsophidsere i forhold til en krig mod Rusland. Danske regeringer har tilladt opbygningen af amerikanske militærbaser og samtidig tilsluttet sig den franske atomvåbenparaply og strategiske program, der uanset politikernes løfter vil betyde atomvåben og faciliteter på dansk grund. Regeringen er en aktiv støtte til at forlænge Israels folkemord, etniske uddrivelse og besættelse af Palæstina og Israels fortsatte krige i Mellemøsten for at realisere sin ambition om et Storisrael.

Kamp mod krig og al imperialism må føres som en del af klassekampen

Kampen mod krigen må nødvendigvis integreres som en del af klassekampen og som en aktuel og nødvendig opgave i udviklingen af den revolutionære proces.

Som led i opbygningen af en bred anti-imperialistisk anti-krigsbevægelse må hvert et konkret krigsforberedende skridt, som regeringen og staten tager synliggøres og protesteres imod. Hvad enten det gælder udvidelsen af krigsproduktionen, deltagelse i EU's og NATO's krigsøvelser eller i NATO's og EU's direkte krigsmissioner. USA's militærbaser skal ud af Danmark, der må protesteres over, at dele af danske havne spærres af, når USA's militærkommando forlanger råderum på dansk territorium eller over NATO's flybaser placeret i Jylland og på Bornholm. Der må protesteres mod dansk krigsproduktion, ikke kun når Terma sender krigsmateriel til Israels folkemord, men også mod, at fagtoppen investerer pensionsmidler i krigsproduktion og indgår i krigskoncerners bestyrelser.

Kampen mod imperialistisk krig må forbindes med kampen mod al imperialism, med den øvrige klassekamp på arbejdspladser, fagforeninger og uddannelsessteder for højere løn og for levevilkårene, kampen mod EU og NATO, for demokratiske rettigheder og mod fascisme i partiets konkrete arbejde, propaganda og agitation. Ikke mindst må disse kampe forbindes med det revolutionære perspektiv og marxismen-leninismens videnskabelige teori på en skabende måde, der kan gennembryde krigens og krisens følgesvend: reaktionens anti-kommunisme.

Vi skal arbejde for at skabe tætte forbindelser mellem den sociale kamp, kampen for det offentlige sundheds- og uddannelsessystem, kampen mod nedskæringer og privatisering med kampen mod krig og krigsoprustning. Milliarderne der bruges til oprustning, forsvarsforlig, NATO- og EU-budgetter skal i stedet bruges til befolkningens velfærd og behov. Fagbevægelsen må gå direkte ind i kampen mod imperialistisk krig. Der må rejses en kamp mod fagtoppens accept af at krigenes omkostninger

og inflationen skal tørres af på arbejderklassen og af at Store Bededag blev afskaffet for, at der skal arbejdes en dag ekstra for krigsudgifterne.

Et af arbejderklassens stærke redskaber, når det gælder kampen mod imperialismen og dens krige, er dens internationale klassesolidaritet. I konkret handling, i vores propaganda, i vores forskellige medier skal vi fortsat arbejde med at styrke den internationale solidaritet og styrke opbygningen af den internationale solidaritet og enhed i den danske arbejderklasse og ungdom. Samtidig med at sprede kendskabet til arbejderklassens liv og kampe rundt om i verden til den danske arbejderklasse. Jo mere man kender til hinanden, jo stærkere solidaritetsbånd kan der skabes.

Solidaritet med den grønlandske arbejderklasse og folk

Den grønlandske arbejderklasse, ungdom og folks krav om selvstændighed og retten til at bestemme sin egen fremtid er og bliver en kamp mod al imperialisme. Det er det, Grønlands sikkerhed i sidste ende afhænger af. Den øgede militære tilstedeværelse fra Danmark, USA, EU og NATO betyder det modsatte.

Dansk imperialisme og dens regering er en aktiv 'kolonimagt' under Rigsfællesskabets kappe til skade for det grønlandske og færøske folk.

USA-imperialismen kræver ejerskab over Grønland, som en del af deres sikkerhedszone, enten med militære eller økonomiske midler. Det er en uhørt aggressiv handling over for det grønlandske folk, der har protesteret kraftigt.

Grønland, som er en region rig på sjældne jordarter og andre kritiske ressourcer med direkte betydning for EU og dets strategiske forsyningskæder, befinder sig i centrum af den imperialistiske strid mod Kina og de europæiske imperialister om strategiske ressourcer, geopolitisk militær tilstedeværelse og teknologisk kontrol.

De danske regeringer, der udadtil pynter sig med moralske fjer og kongerøgelse for at fremstå som forsvarer af Grønlands suverænitet, har for længst solgt denne til USA. De håber på en deal med Trump, hvor Danmark og EU kan beholde en bid af kagen gennem hemmeligholdte forhandlinger med køb, salg og korrup-tion mellem danske, grønlandske og amerikanske politikere og kapital.

Ethvert skridt mod større selvstændighed kommer til at ske i kamp mod dansk imperialism og den danske stat som kolonimagt – og mod al anden imperialism, hvis det skal blive reelle skridt.

Den danske arbejderklasse og danske revolutionære har også en rolle og opgave i kampen for Grønlands reelle selvstændighed. Både gennem selv at bekæmpe dansk imperialism og svække den gennem klassekampen i Danmark, men også ved konkret at gå imod ethvert skridt, den danske statsmagt tager økonomisk, militært og økonomisk for at opretholde og udnytte sin neokolo-niale magt. Og gennem konkret og aktiv international solidaritet med den grønlandske arbejderklasse og folk.

Man kan ikke stole på den ene imperialistmagt i kampen mod den anden

For at rejse en kamp mod krigen er det ikke kun nødvendigt at få afsløret de reaktionære og farlige krigsplaner, men også i både ord og handling at afsløre og bekæmpe de forskellige opportuni-stiske og revisionistiske vildveje, der støtter enten den ene eller den anden imperialistiske bloks politik.

Enhedslisten vil gerne blandt ungdommen og venstrefløjens frem-stå som et parti mod imperialism og krig. Men sammen med So-cialdemokratiet og SF støtter de Danmarks medlemskab af NATO og af EU, der har opbygget sin militære Union og støtter Israels fol-kemord i Palæstina. De dækker over disse krigsalliancers karakter ved at foregive, at de kan ændres til fredelige alliancer gennem folkeligt pres og ad parlamentarisk vej. Mens denne politik har ført til en minimering af den tidligere så stærke anti-krigsbevægelse og nedlæggelse af Folkebevægelsen mod EU, så har en omfat-

tende solidaritetsbevægelse med det palæstinensiske folks kamp og mod Israels folkemord kunne udvikles udenom toppen af Enhedslistens og fagtoppens bremsende indflydelse.

Jo nærmere krigsfare rykker i Europa, desto farligere er spredning af illusioner om imperialismen og de forskellige imperialistmagter. Mens kræfter som Enhedslisten og SF støtter NATO og dansk imperialisme, går en del af den gamle revisionistiske fredsbevægelse og dagens revisionistiske partier kun imod den amerikanske imperialisme. På det spørgsmål forener den sig med den nyere kinesisk/russiske variant, der kalder til forsvar for de forskellige kinesiske og russiske fredsiniciativer, som i virkeligheden fremmer disse magters egne imperialistiske interesser. Den kinesiske "multilateralisme"-doktrin, er dybest set en forlængelse af det verdenssystem, vi har i dag, men hvor Kina indtager en langt større rolle på bekostning af USA. Det er ikke arbejderklassens og folkenes opgave at vælge mellem amerikansk, russisk eller kinesisk imperialisme, det er ikke deres rolle at forsvare den ene imperialistmagt mod den anden. Arbejderklassen kan aldrig stole eller støtte sig på én imperialistmagt i kampen mod en anden.

Kun en stærk enhed blandt alle kræfter mod krig kan forhindre den

At rejse en kamp mod imperialistisk krig er en politisk, ideologisk, teoretisk kamp og med konkrete handlinger, hvor alle de muligheder, der er til rådighed og kan skabes, må udnyttes. Det er ikke mindst vigtigt at forbinde sig med de ærlige anti-krigskræfter, uanset partifarve, der findes. Ethvert resultat må ses som led i opbygningen af en anti-imperialistisk og revolutionær front. Vi skal arbejde smidigt med at skabe enhed og aktionsenhed uden at gå på kompromis med vores politiks principper og udbrede vores forståelse af, at kampen mod krigen nødvendigvis må være en anti-kapitalistisk, anti-imperialistisk kamp i sit indhold.

Derfor er den bredeste og mest presserende mobilisering for fred, mod imperialistisk krig og krigsøkonomi, mod den stigende militarisering af samfundet, nødvendig; en kamp der må udvikles til også at omfatte aktioner, strejker, blokader og demonstrationer.

Situationens alvor gør det nødvendigt ikke at forsømme nogen lejlighed til at fordømme krigens sociale og politiske konsekvenser for arbejderklassen og befolkningen, til at fortrænge regeringens løgne og trænge de opportunistiske ledere i baggrunden, til at fremme dannelsen af en bred folkelig koalition for at besejre den herskende klasses krigeriske, chauvinistiske og fascistiske politik. Vi må kræve stop for dansk krigsdeltagelse, stop for støtte til Israels krig og krigen i Ukraine. Vi må konkret kræve Danmark ud af NATO og det krigsophidsende EU og kræve de amerikanske baser ud af landet.

Det er muligt at forhindre imperialisternes forsøg på at udløse en ny regional storkrig eller verdenskrig, ligesom det er muligt at forhindre det danske borgerskab og dets reaktionære regering i at trække os ind i krig. Men det afhænger af mobiliseringen af arbejderklassen og de kræfter, der oprigtigt ønsker at kæmpe for fred, imod regeringens og alle krigsmageres beslutninger og politik. Kun med en stærk anti-imperialistisk anti-krigsbevægelse rodfæstet i arbejderklassen kan en konkret krig forhindres - for en tid. For at afskaffe krigen og krigsfaren må en sådan bevægelse imidlertid udvikles til en revolutionær bevægelse for at erstatte imperialismen med socialisme.

Kommunister, klassebevidste arbejdere og unge revolutionære må gøre alt, hvad de kan, for at forhindre en storkrig i at blive udløst, de må gøre alt, hvad de kan, for at afværge den.

Men hvis storkrigen, på trods af anstrengelserne fra arbejderne og folkene, som ønsker freden, skulle bryde ud, så vil borgerskabet i sidste ende ikke være i stand til at stoppe kampen for at forvandle den imperialistiske krig til en borgerkrig mod de imperialistiske og fascistiske krigsanstiftere, mod borgerskabet, for kapitalismens omstyrtelse, for arbejderklassens revolution og socialismens sejr, som vil fjerne årsagerne til uretfærdige krige.

Kampen mod reaktionen og dens forskellige strømninger

Et aspekt af de konkrete krigsforberedelser fra imperialismens og dens regerings side er den militarisering der sker af hele samfundet. Offentlige uddannelsesinstitutioner og midler bruges til militær forskning fremfor på folkesundhed og den offentlige omsorgssektor, der er oprettet særlige militærlinjer på nogle gymnasier for fremtidens officerer, kvinder skal i ligestillingens navn have værnepligt, værnepligtens længde er sat op og der opmuntres til at deltage i det paramilitære Hjemmeværn. Der er oprettet et ministerium til at sætte det civile beredskab i system.

Militariseringen sker under en voldsom politisk/ideologisk krigspropaganda og krigshysteri, reaktionær nationalisme, fulgt op af en stærk politisk ensretning og sindelagskontrol, fyringer, sortlistning, kriminalisering og racisme. Den bruges til at skabe en grobund af frygt til at tro, at det gælder den enkeltes overlevelse med prepping, vanddunke og kontanter frem for en kollektiv kamp mod krig og oprustning. Militarisationen skaber en forråelse i samfundet, der bl.a. viser sig ved voksende had og vold mod kvinder og indvandrere og flygtninge, og skabelse af had mellem grupper i befolkningen.

Socialdemokratiet har officielt udnævnt krigspropagandaen til at være "åndelig oprustning" og dets ministre taler om, at en af

folkeskolens opgave nu er at opdrage børnene til "sande patrioter". Ikke mindst børn og unge er målet for denne åndsformørkelse, der skal gøre dem til soldater i en imperialistisk storkrig. Der må tages særlige skridt i forhold til den generation af unge, der er udset til kanonføde for danske monopolders og NATO's interesser, mens de biledes ind, at de kæmper for demokrati og forsvaret af Danmark.

Masseovervågning – censur og retsløshed

Skiftende regeringer med henholdsvis Socialdemokratiet og Venstre ved magten har trinvis reduceret befolkningens retssikkerhed og demokratiske rettigheder gennem "terror-" og bandelovgivning. Omfattende protester forhindrede regeringen i at få hastet PET-loven igennem i foråret 2025, med dens utilsørede totale registrering af alt hvad man foretager sig på nettet, fra sundhedsoplysninger til politiske ytringer eller politisk organisering. Det hele samkørt af kunstig intelligens - AI. Hverken monopolborgerskabet eller dets regering har opgivet at få det tvunget igennem. Vores krav vil fortsat være: Væk med masseovervågning.

Den moderne teknologi giver magthaverne nye muligheder for at overvåge og kontrollere befolkningen i stor skala – for eksempel gennem ansigtsgenkendelse og andre overvågningssystemer. Det er ikke tilfældigt, at militæret var det første område, hvor AI for alvor blev udviklet. Forskningen i AI og finansieringen af den var i høj grad drevet af militærets konstante våbenkapløb og stormagternes imperialistiske rivalisering. I dag er det de store kinesiske og amerikanske teknologigiganter, der dominerer dette strategisk vigtige område.

Kun en statsmagt, der frygter, hvad dets borgere skulle finde på at tænke, mene, sige eller gøre, har brug for den slags metoder. Mulighederne i dagens teknologi og mangeartede databaser ville få enhver tidligere totalitær- og fasciststat til at blegne af misundelse. Lige nu skal det bruges til at skabe frygt for frit at ytre sin mening, deltage i en underskriftindsamling, en faglig blokade eller en demonstration. I en krisesituation vil det blive brugt massivt mod befolkningen af statsmagten.

Overvågningslovene er et angreb på arbejderklassen og hele befolkningens ytringsfrihed og retssikkerhed. Lovforslaget om masseovervågning viser, at demokratiske rettigheder under kapitalismen kun er midlertidige og et klassespørgsmål, hvor magthaverne reducerer og fjerner dem, når det tjener deres interesser. APK forsvarer de demokratiske rettigheder, men uden illusioner om statens klassekarakter. Det vi ser i disse år, er en fascisering af staten og statsapparatet, en udvikling som i andre lande i Europa og i resten af verden.

Den herskende klasse accelererer fasciseringen som reaktion på den skærpede klassekamp. For arbejderklassens, den brede befolkning og de unge betyder det, at det er nødvendigt med udvikling af kampe, opbygning af kræfter til at gøre modstand, og at organisere sig. Kampen mod militarisering, reaktion og fascisering må både føres konkret og i sammenhæng med kampen mod kapitalismens udbytning, undertrykkelse og krige.

Medierne spiller en afgørende rolle i udbredelsen og tilsløringen af hele denne udvikling og krigspropaganda. De store private og statslige mediekoncerner har intet at gøre med en såkaldt fri presse eller ytringsfrihed for alle samfundets klasser. Med ensretning, censur og mikrofon-holderi gengiver de ukritisk deres chefers og aktionærers stemmer og beskytter disses interesser.

Nødvendigheden af at arbejderklassen og de anti-imperialistiske og revolutionære bevægelser har deres egen uafhængige presse til at forsvare og videreformidle sine krav, erfaringer og kampe er en stadigt presserende opgave at sikre og en vigtig opgave for det kommunistiske parti.

EU-toppen har indført et totalitært regime, der er uden retssikkerhed og fratager personers ret til at afprøve sin sag. EU-toppen kan forfølge og sanktionere personer, som de stempler for at sprede "desinformation" eller propaganda for fremmede magter. Man fratages retten til at have en bankkonto eller nogen form for indtægt, hvilket gør det umuligt at arbejde og være en del af samfundet, samt retten til at rejse til andre lande fratages. Sanktionspolitikken er et ekstremt skridt ifht at bekæmpe kritik af EU's

udenrigspolitik, EU's militære oprustning eller EU's medlemslandes fortsatte støtte til Israel.

Under påberåbelse af beskyttelse af jødernes rettigheder har et enigt dansk Folketing, inklusive Enhedslisten, vedtaget lovændringer, der stempler kritik af den zionistiske stat Israel og dets folkemord og støtte til den Palæstinensiske modstandskamp som anti-semitisme, terrorisme og jødehad. Men mens anti-semitisme er foragt for jøder er zionisme en politik - en ideologi for et Storisrael, apartheidstaten og udryddelse af Palæstina og dets befolkning. Jødedom og zionisme er to helt forskellige ting, der bevidst sammenblandes i borgerskabets propaganda.

Det yderste højre, racisme, fascisme, højre- og venstrepopulisme skal bekæmpes konkret og i sammenhæng med arbejderklassens kamp

Magthaverne, arbejdsgiverne, krigsherrerne og deres regeringer prøver med alle midler at svække og splitte arbejderklassen og dens allierede, at få dem til på demagogisk vis at slutte op om deres politik, og aflede utilfredsheden og protesterne. Til det formål må de hele tiden tilbyde nye varianter af reaktionær politik – spændende fra venstre/højre-populisme, sexismen, til racisme, nazisme og fascisme. De forskellige populismer er samtidig udtryk for de indre modsætninger, grupper og rivalisering i den herskende klasse for at sikre sig magten.

Populisme er borgerskabets løsning for at overvinde "det demokratiske underskud", det vil sige at lede befolkningens utilfredshed og vrede i en retning, som tjener den herskende classes egne politiske mål. Manglen på et troværdigt alternativ og fraværet af en uafhængig og revolutionær arbejderbevægelse, skaber et politisk tomrum, som populistere kan udnytte.

Men også højreekstreme, fascistiske og nazistiske grupper er aktive og holdes i reserve. APK fastholder konklusionen fra den danske modstandsbevægelse mod nazismen, at fascisme og nazisme ikke er en politik, men en kriminel forbrydelse mod menneskeheden, også selvom de i dag optræder under nye former.

De er udtryk for kapitalismens åbne, voldelige diktatur. De udgør en reel fare for alle menneskehedens demokratiske og sociale landvindinger. Vi kræver forbud mod fascistiske og nazistiske organisationer og deres propaganda, samtidig med at vi ved, at det er klassekampens kræfter der afgør, hvorvidt de holdes tilbage.

Populister blander forskellige ideologier, frem for alt nyliberalisme, chauvinisme, racisme, antikommunisme og konspirati-onsteorier for at styrke reaktionære politiske kræfter og for at skaffe sig et bredere massegrundlag. De fyrer op under social frygt og udnytter behovet for social beskyttelse og sikkerhed mod globalisering, nyliberalisme osv. De koncentrerer i ord deres angreb mod eliterne, overklassen, dem som "sidder på toppen", frem for at rette dem imod den herskende monopolkapital og med målet om "at sidde med ved bordet" for at holde det kapitalistiske system kørende. Særligt kombinationen af populisme og borgerlig nationalisme udgør en stor fare for arbejderklassen og den revolutionære bevægelse, og den er en central faktor for krigsforberedelser.

Mens det yderste højre, racisme og fascisme er monopolernes reaktionære strømninger, er venstrepopulisme og socialreformisme strømninger, der udspringer af borgerskabet og småborgerskabet, som kan spille forskellige politiske roller, nogle gange progressive og andre gange reaktionære.

Kampen mod racisme, kvindehad og sexismen, som især den trotskistiske del af venstrefløjen ynder at skille ud som en isoleret selvstændig kamp, må føres i tæt og konkret sammenhæng med arbejderklassens og ungdommens krav og kamp for bedre levevilkår. Det er 'ismer' forbundet med økonomiske problemer, regionale krige og kriser, opstået som følge af kapitalismens skærpede modsætninger. De bruger syndebukke for at skjule og aflede fra den egentlige årsag og hvem der er klassens fjende. Fremmedhad må overvindes og bekæmpes gennem en fælles kamp for fælles krav og rettigheder, hvad enten det gælder arbejdsforhold, boliger eller retssikkerhed. Det er et klassespørgsmål, der ligesom solidaritet ikke kan reduceres til et moralsk eller humanitært spørgsmål.

Venstrepopulisme

De forskellige populistiske stiler anvender samme populistiske stil, men der er betydelige forskelle mellem dem, selvom både højre og venstre taler med store ord om "folket", "fællesskabet" og "danskerne", uden at skele til at vi lever i et klassesamfund. Følelserne, som de forskellige former for populisme appellerer til for at mobilisere vælgere, er tydelige nok: I den højre variant er det fremmedfrygten; i den venstre variant er det håbet om en bedre fremtid og solidaritet. Den højre variant er genkendelig med sit had og nag, sin egoisme og ligegyldighed. Den venstre variant taler i teorien om "retfærdighed og ligestilling", forsvar af velfærdsstaten, om at tage imod flygtninge, om "deltagerdemokrati", mindre ulighed og deslige, men uden klasseindhold.

Disse forskelle er udtryk for småborgerskabets dobbeltkarakter som reaktionært og progressivt på en og samme tid, dets egeninteresse og i dets forhold til kapitalen. De tjener borgerskabets forskellige fraktioners interesser.

Enhedslisten har udviklet sig til et venstrereformistisk, venstrepopulistisk parti, et pro-imperialistisk, anti-revolutionært parti, der fornægter både Danmarks, EU's og NATO's imperialistiske karakter og foregøgler, at imperialismens institutioner kan gøres demokratiske og fredelige uden at gøre op med klasse modsætningerne.

De tager afstand fra revolution og den videnskabelige socialisme, foreslår nye "alternative zoner" mellem imperialismen og socialisme og leder efter en "tredje vej". De henfalder til nationalisme og har underlagt sig den nationale enhed i "kritiske" situationer. Objektivt fungerer de som krykker for dansk imperialismen og dens regering med en særlig rolle omkring at aflede arbejderklassen og befolkningen fra den bevidste kamp mod kapitalmagten og imperialismen.

Arbejdet og kampen mod reaktionen og dens forskellige strømninger

Vi må imødegå og afsløre småborgerskabets reaktionære ideologi og praksis, der udgør en alvorlig hindring for udviklingen af arbej-

derbevægelsen og for udvikling og spredning af den videnskabelige socialisme i arbejderklassen, ungdommen, blandt de udbyttede og undertrykte. Kampen mod den populistiske og nationalistiske ideologi og politik må føres i arbejderbevægelsen og i de folkelige bevægelser. Vi må imødegå den populistiske demagogi med en kommunistisk propaganda, som er enkel og forståelig.

Nøglen til at kæmpe mod populismen, dens klassefællesskab og samarbejdspolitik er at udvikle arbejdernes enhedsfront i kampen mod kapitalismen og imperialismen.

Vi skal skelne mellem de populistiske ledere og deres vælgerbase. Gå imod højreekstreme og fascistiske, populistiske organisationer og deres ledelse – ikke de arbejdere og udbyttede, der stemmer på dem. At skabe en platform med konkrete og umiddelbare klassekrav og etablere brede alliancer om disse er afgørende for at opbygge aktionsenhed mod populismen.

Et andet særligt aspekt er arbejdet med at få småborgerlige lag til at distancere sig fra populismen. I kampen mod de reaktionære politiske kræfter er det at påvirke disse utilfredse og politisk umodne samfundslag, en af de vigtigste forudsætninger for at lykkes. Det er nødvendigt at udforme krav af økonomisk og demokratisk karakter for at vinde arbejderklassens allierede og for at isolere de reaktionære og farlige dele af småborgerskabet. Vi skal fremlægge argumenter, skarpe analyser af de presserende problemer og krav for at overbevise arbejderne om, at populisme ikke er svaret på disse.

Taktikken må tage højde for en forskellig tilgang til højre- og venstrepopulistiske bevægelser, og over for fascistiske grupper og partier. Med de venstrepopulistiske organisationer er det muligt at stå sammen i givne øjeblikke, på taktiske, veldefinerede og konkrete mål og problemstillinger, som handler om arbejdernes og befolkningens krav og interesser. Med fascistiske og nazistiske grupper er ingen fælles handling mulig, men det er både muligt og nødvendigt at forfølge en kontinuerlig ideologisk og politisk kamp imod dem. Det, vi hele tiden må vurdere er, hvilken klasse eller hvilke klasseinteresser de tjener og basere os på det der styrker arbejderklassens interesser.

Vi er en del af den internationale kamp mod al imperialisme

Imperialisme betyder undertrykkelse og hensynsløs udbytning af arbejdskraften og naturens og klodens ressourcer, krig og folkemord. Så enkelt kan det siges. Alt sammen for at opnå superprofitter for de mest magtfulde monopolgrupper.

Vi lever i imperialismens og arbejderklassens revolutioners tid.

Vi skal ikke tilbage til "de gode gamle dage" eller tro på, at der hele tiden er "en ny situation", der gør at vi alle - aktionærer og arbejdsløse, krigsherrer og krigsofre pludselig er i samme båd mod en fælles fjende. Den kraft der kan gøre op med imperialismen og skabe virkelig forandring, er arbejderklassens revolutionære kamp og revolution for et samfund, hvor det er arbejderklassen der har magten. Kampen mod det imperialistiske system er ikke begrænset til ét eller nogle få lande, men er en international kamp, hvor arbejderklassens internationalisme er et afgørende element.

Imperialismen i dag befinder sig i en omtumlet og ustabil periode, hvor de globale økonomiske, miljømæssige, sociale, energi, sundheds og politiske kriser bliver stadigt dybere. De væves stadig mere sammen, påvirker og uddyber hinanden og skubber til kapitalismens almene krise. I takt med militariseringen af samfundene, der har store sociale konsekvenser for befolkningerne,

viser monopolborgerskabets statsapparater stadigt tydeligere sin klassekarakter gennem reaktionære love og tiltag, mens de lader den "demokratiske" maske falde. De bringer højreekstremismen og fascismen helt ind i regeringskontorerne og falbyder og promoverer nye varianter af reformismens og revisionismens klasseforræderi.

Den stigende udbytning og udnyttelse af, og rovdrift på, arbejdskraften fodrer og forgylder de globale monopol- og kapitalgrupper, mens arbejderne, ungdommen og folkene kræver frihed, retfærdighed, en bedre tilværelse og fremtid. Der hersker ikke social fred mellem klasserne, tværtimod vokser og uddybes modsætningen mellem arbejde og kapital, mellem arbejderklassen og borgerskabet.

Det finansielle oligarki står over for en fremvoksende krise, som det kun kan overvinde ved at forstærke og øge den imperialistiske rivalisering. Den udfolder sig med handelskrige og sanktioner, ikke mindst mellem imperialistmagterne USA, Kina, EU og Rusland. Med rivaliseringen følger stigende konflikter, blodige krige, terrorbander, militære statskup og borgerkrige orkestret af stormagterne. Det er ikke bare mellem de imperialistiske magter indbyrdes modsætningerne skærpes, men også mellem imperialistmagterne og de afhængige lande og folk.

USA-imperialismen øger sin aggressivitet

USA-imperialismen bliver mere og mere aggressiv og er fortsat folkenes hovedfjende. USA forsøger med sine dybe klasse- og etniske modsætninger, voksende fattigdom og politiske polarisering i befolkningen, at eksportere sine politiske og økonomiske problemer, hvilket møder voksende modstand.

Et nøglepunkt i USA's nye sikkerhedsstrategi under Trump er, at verdens markeder, handelsruter, råstof- og energikilder skal holdes åbne for USA's monopoler uden hindringer. Det er topprioriteten for USA i det Sydkinesiske Hav, omkring Hormuzstrædet og det Røde Hav i Mellempøsten, omkring Panamakanalen, Grønland og Arktis. USA understreger gennem sine terroristiske handlinger

ger, at hvis det økonomiske og politiske pres ikke er nok, vil det ske med militære midler.

“America first” og “Make America Great Again” (MAGA) betyder de amerikanske monopoler først til fadet. Det er et opråb fra de mest magtfulde internationale monopoler og de mest reaktionære sektorer i det amerikanske imperialistiske oligarki, som har til formål at genvinde den plads, som USA har mistet på den økonomiske og politiske verdensscene i de seneste år.

USA-imperialismen kræver kontrol over Sydamerika som sin “baghave”. Det kræver gennemførelse af sin plan for “et nyt Mellemøsten”, der indbefatter fortsat udryddelse af palæstinenserne i Gaza og de besatte områder med Israel som sin fortsatte vagthund i regionen. Et zionistisk Israel, der samtidig forfølger sin egen plan for et Storisrael.

Kinesisk og russisk imperialism er ikke på folkenes side

Kina er den eneste imperialistiske magt, der har kapacitet til og intention om at udfordre den amerikanske imperialisme omkring verdensherredømmet. Den amerikanske imperialisme betragter Kina som sin hovedfjende og kræver af sine allierede, at de gør det samme.

Den kinesiske imperialisme konfronterer den amerikanske imperialismes inddæmningspolitik gennem initiativer som “den nye silkevej” i Asien, Afrika, Latinamerika og Europa, der skal sikre ressourceforsyningskæder og skabe nye markeder for sine produkter. Med imperialistisk såkaldt “blød” magt slavebinder Kina økonomisk lande på alle fem kontinenter. Kina har udviklet sig til verdens største bilaterale kreditor og låner mere ud end Den Internationale Valutafond og Verdensbanken tilsammen og har erstattet USA i at “redde” forgældede industrielt tilbagestående lande. Kina har for nuværende styrket de politiske bånd og det økonomiske og finansielle samarbejde med den russiske imperialisme, hvor de sammen driver BRIKS-samarbejdet for deres egne geopolitiske interesser.

Imperialismen har ikke ændret karakter, selv om magtbalancen mellem landene ændrer sig i disse år med imperialismens ujævne udvikling, hvor nye midlertidige alliancer og blokke skabes. Ændringen i magtbalancen fører ikke til mere "frihed" eller "retfærdighed" for arbejderklassen og befolkningerne. Det ændrer ikke stormagternes eller landenes karakter – de er fortsat imperialistmagter, uanset hvilke lånte "progressive" og "socialistiske" fjer de smykker sig med.

Monopolernes EU er ikke et alternativ

Arbejderklassens internationale solidaritet og fælles kamp er svaret på arbejdsgivernes og monopolernes pres på arbejderklasserne i de enkelte lande for at underbyde hinanden på løn og arbejdsvilkår. Den er en nødvendig del af kampen mod EU's og de europæiske landes arbejderfjendtlige plan "Gør Europa stort igen" (MEGA) gennem omfordeling af milliarder af samfundsværdier til krigsindustrien og oprustning af de europæiske monopoler.

EU er monopolernes union, hvis økonomiske, politiske og militære grundlag og udvikling hviler på at tjene den europæiske kapitals interesser. Dens klassekarakter kan hverken ændres indefra til et fredeligt rød/grønt EU eller bruges som værn mod amerikansk, russisk eller kinesisk imperialismen gennem at støtte EU's oprustnings- og krigspolitik, sådan som også Enhedslisten og SF påstår.

At EU står i en stadig mere ustabil politisk og økonomisk situation, får monopolerne til at kræve en hurtigere opbygning af en stærk centralmagt på EU-plan, der skal sikre at befolkningerne betaler omkostninger for at modernisere den aldrende industri og manglende investeringer i energisektoren, ny teknologi, avanceret produktion og digitale logistik kæder. Ikke mindst ved at arbejderklassen i de enkelte lande skal underbyde hinanden i kampen om arbejdspladser i konkurrence med millioner af arbejdsløse i EU. Med arbejdsmarkedspolitikken i det "28. regime" (bl.a. EU Inc.) bliver der åbnet for en motorvej for acceleration af social dumping af arbejdskraft. Med den kan virksomheder køre efter en fælles EU-lov, der sikrer dem arbejdsmarkedsforhold som de kendes fra USA.

At styrke den europæiske imperialisme er ikke svaret på den forandrede internationale situation, hvor alliancen med USA har slået store revner. Det imperialistiske EU betyder ikke fred og sikkerhed, men det modsatte. Det har krigen i Ukraine og støtten til Israels folkemord i Palæstina kun alt for tydeligt vist. Vi skal derimod styrke kampen mod EU i alle dets aspekter og fortsat rejse kravet om Danmark ud af EU.

EU's top lægger ikke skjul på, at Europa i højere grad må blive i stand til at projicere magt - til at afskrække militært og bruge magt - og at dette skal være vejen til fred. EU har igangsat den største omlægning af det militære samarbejde siden 2. Verdenskrig. EU fokuserer på hurtigere opbygning af en europæisk krigsindustri, der samtidig kræver yderligere centralisering af EU's overnationale statsapparat. Det vil ske med vidtrækkende beslutninger, hvilket samtidigt vil øge EU's interne modsætninger i forhold til hvilke krigsmonopoler, der skal skumme fløden mest.

Faren for "Civilisationens sammenbrud" i Europa, som ikke kun den reaktionære højrefløj, men også småborgerlige venstre-intellektuelle fremhæver i forhold til immigration, er ikke folkenes sammenbrud, men kapitalismens og monopolkapitalens krise i Europa. Med denne reaktionære militariseringspolitik er fascistiske og racistiske kræfter på fremmarch i hele Europa. De europæiske monopoler marcherer igen mod en storkrig.

Vi skal ud af krigsalliancerne i EU og NATO

NATO-alliancen er og har hele vejen igennem, med generalsekretærs Rutte's ord, været "en platform for USA til at udøve sin magt på verdensarenaen".

Krigen i Ukraine understregede EU's underordning under USA's geopolitiske dagsorden, der gennem NATO fortsætter med at udstikke retningen for de europæiske militære aktioner. Samtidig med at de europæiske lande har øget deres militærbudgetter og NATO-bidrag betydeligt og forpligtet sig til fortsat at øge dem i de kommende år under pres fra USA, vil en kerne af europæiske ledere, heriblandt danske, opbygge et stærkt uafhængigt

Europa. Der eksisterer vigtige modsætninger mellem EU, dets medlemsstater og den amerikanske imperialisme, især på det økonomiske, militære og energimæssige område.

De europæiske monopoler og europæisk imperialisme – ikke mindst tysk og fransk imperialisme – har brug for, gennem et stærkt militært og økonomisk EU, at kunne udvide deres egen økonomiske, politiske og militære rolle. For den tyske imperialisme, der står over for økonomisk nedgang, er målet endnu engang at blive en global supermagt på linje med USA og Kina gennem EU.

Frankrig har indledt et strategisk atomvåbensamarbejde med flere lande, inklusive Storbritannien og Tyskland, under den franske imperialismes kontrol. Den danske krigsregering har tilsluttet sig uden nogen form for offentlig debat om en så drastisk ændring af Danmarks hidtidige atomvåbenpolitik, og politikerne vil ikke udelukke atomvåben på dansk jord "om nødvendigt".

Storbritannien forsøger at få mere militært samarbejde med EU, samtidig med at de fortsat er underlagt og tæt knyttet til USA.

Dansk imperialisme og dens regeringer støtter sig fortsat på både NATO og EU's militære union, samt diverse øvrige transnationale militære alliancer. Det danske NATO-bidrag er derfor sat op til 5% af BNP samtidig med sikring af NATO-baser og adgang til danske og grønlandske havne og lufthavne. Danske regeringer har igen og igen vist sig som en af krigshøgene i EU- og NATO-alliancerne. Venstrefløjens snak om et alliancefrit Norden og Baltikum kan ikke udgøre et alternativ, så længe der er tale om alliancer mellem medlemslande indenfor NATO og imperialistiske lande, vil de aldrig kunne være et bolværk for fred, men for nordiske og baltiske kapitalinteresser.

Formålet med NATO/EU er ikke at forsvare befolkningernes sikkerhed, men at forsvare sine egne økonomiske og politiske interesser i verden, de store monopolars og krigens købmænds interesser. De har intet til fælles med arbejderklassens og Europas befolkningers interesser.

NATO har fra sin start været en politisk og militær aggressiv krigsalliance, som vi kræver Danmark ud af.

Energipolitikens centrale rolle

Imperialistmagterne er bevidste om energipolitikens rolle og planlægger den ud fra konkurrencen med hinanden, samtidig med, at de søger at sabotere de andre magters energiindustri og infrastruktur. Den amerikanske imperialisme satser på olie og gas, jvfr. Trumps "drill baby, drill" samt atomkraft, hvor techgiganterne er store fortalere for sidstnævnte. Kina opbygger en massiv energi-infrastruktur med gasledninger til Rusland, olie-infrastruktur til Kaukasus, og store solcelle- og vindmølle-anlæg på eget territorie, Rusland har sine egne gasreserver og EU og UK satser med en vis desperation på en blanding og finder sig oftere og oftere kastet ud i hovedpiner om forsyning af energi udefra og priserne på den.

Olien, som til forskel fra de andre stadig er det primære brændstof for militærapparatet, er alle imperialistmagterne optagede af. De forsøger alle på forskellig vis at sabotere de andres forsyningslinjer ved hjælp af krige, konflikter, statskup og andre metoder.

Den elektriske energi, der kan laves af de andre energiformer, skal bruges til datacentre, AI, mv. der er en faktor for alle imperialistmagterne, og hvad der for offentligheden fremstilles som et kommercielt kapløb, dækker parallelt over en gren af et våbenkapløb.

Atomkraft dækker ikke et behov for arbejdere og befolkning i almindelighed. Den er en af borgerskabets løsninger, hvilket imidlertid er en falsk løsning på et problem som kapitalismen skaber. Klimakrisen er et produkt af kapitalismen og derved bliver atomkraft blot et alibi. Energibehovet, og endda en stigning i det, kan rigeligt dækkes af andre energiformer end atomkraft, der nu igen-igen beskrives som 'sikker' i vendinger, der giver indtryk af at uheld, mangelfuld kontrol, besparelser på personel, effektiviseringer af processer og fejl er en ting i menneskehedens fortid.

Atomkraft er ikke blevet ufarlig gennem nye teknikker. Affalds-

problemet er uløst og ulykker eller militære angreb på atomanlæg kan få uoverskuelige konsekvenser.

Danske regeringer fører en politik som er til gavn for monopolerne og deres indtjening, med subsidier og med fuld accept af energibørserne og produktion for profit til privatlivet. Der er ingen planer for en forsyningssikker energi, der er til at betale, for arbejderklasse og befolkning, der er kun planer om at understøtte monopoler, mellemstore private producenter og distributører og en tilfældig udvikling, der vil ryste energisektoren på samme måde som andre sektorer i kapitalismens produktionsapparat. De pludselige prisstigninger på kilowatt-timer, der sås under Covid-epidemien, og som skabte problemer for især familier og små selvstændige, og energisektorens mange fluktuationer der ses i andre lande, er begge forvarsler om den retning som dansk energipolitik fortsætter frem ad.

Fra imperialisternes side er der ingen hensyn til arbejderklassens eller folkets behov for energi, hvad enten det drejer sig om benzin, gas, varme, el eller andet. Det er borgerskabets behov der tilgodeses. Med kilowatt-timer der sælges på el-børserne, opstår pludselige og store prisstigninger, der går udover befolkningen, som også betaler for vedligeholdelse og udvidelser af energiinfrastrukturen.

Vi er en del af den internationale kamp mod al imperialisme

Den verdenspolitiske situation kræver en uddybning af arbejdet for enhed mellem de sociale og politiske kræfter, der er interesserede i at bekæmpe imperialismen og det internationale borgerskabs politik. Som en del af CIPOML arbejder vi på at opbygge en international antiimperialistisk og antifascistisk front, som kommer til udtryk i konkrete aktioner og kampe, både i de enkelte lande og gennem initiativer af international karakter.

Den antiimperialistiske kamp får særlig betydning på nuværende tidspunkt, hvor vi er vidne til en periode med intensivering af den amerikanske imperialismes aggressivitet og skærpende af de

inter-imperialistiske modsætninger, som advarer om faren for en ny verdensbrand.

Lad os gentage: Det er ikke muligt at konfrontere én imperialisme ved at støtte sig til en anden imperialisme. At gå imod al imperialisme er udtryk for en ægte antikapitalistisk og antiimperialistisk holdning.

Arbejderklassens internationale kamp mod det kapitalistisk-imperialistiske system manifesterer sig i klassekonfrontationen i hvert enkelt land, men den skal være forbundet med handlinger, med kampe af international karakter. Arbejderklassen og folkene må i deres kamp for deres frigørelse fastholde en politik for klassens uafhængighed.

For arbejderklassen i Danmark og dens kommunistiske parti betyder det at forbinde den daglige klassekamp for bedre arbejds- og levevilkår, mod krigspolitik med afsløringen og kampen mod dansk imperialisme og al anden imperialisme og yde vores internationalistiske støtte til arbejdernes og folkenes politiske, såvel som væbnede klasse- og befrielseskampe.

Dansk krigsøkonomi med staten som aktør

Under dække af fortsat at være en "velfærdsstat" har det danske klassesamfund udviklet sig fra nyliberalistisk konkurrencestat og krigsførende nation i de første årtier i det 21. århundrede til et samfund med en udbygget krigsøkonomi. Der opbygges nu en autoritær variant af den statsmonopolitiske kapitalisme med nøgleord som sikkerhed, energi- og industripolitik, med en reaktionær-militaristisk omstrukturering af klassestaten.

Der sker en stadigt voksende økonomisk, politisk og ideologisk militarisering af samfundet. Regeringen og statsmagten, på lands- regions- og kommunalt niveau underordner deres budgetter, offentlige politikker og ledelsesformer de øgede forbedringer til nye og større krige og militære konfrontationer. En udvikling der styrker de repressive sider af statsmagten, kriminaliserer protester og normaliserer militærets tilstedeværelse i områder som tidligere blev regnet til civilsamfundet – som uddannelser, forskning, medier, arbejdspladser, infrastruktur og energiforsyning, på en stadigt mere omsiggribende måde.

Det militær-industrielle kompleks udgør en af de mest lukrative sektorer i den moderne kapitalisme. Gennem statsmagten, der er underlagt monopolkapitalen, er krig, krigsproduktion og beredskab blevet til en økonomisk motor i samfundsøkonomien. Dan-

ske regeringer har gjort det klart, at krig ikke alene vindes med oprustning og soldater, men i høj grad også gennem den bagvedlæggende krigsproduktion. Store investeringer, forskning, uddannelse m.m. drejes nu officielt og åbenlyst i krigens retning.

Dansk erhvervsliv siger åbent, at de forbereder sig på krig – både gennem øgede investeringer i krigsproduktion og større privat-offentligt samarbejde på en lang række områder.

Der er sket en øget statslig centralisering, hvor statsmagten er en hovedoperatør i udviklingen af krigsøkonomien ud fra monopolerens prioriteringer og diktater. Der er indført lovgivning, såsom regeringens militære anlægslov, der af hensyn til krigsproduktion kan sætte anden lovgivning ud af kraft. Magten til at bruge den direkte og enevældigt er lagt i hænderne på forsvarsministeren.

En stor del af krigsøkonomien foregår som skjult statsstøtte via diverse offentlige investeringsfonde og offentlige anlægsarbejder, der tilpasser infrastrukturen, som havne, lufthavne, veje, broer og energi-ører til de militære behov, mens befolkningens behov tilsidesættes.

Virksomheder, der er involveret i udviklingen af våben, overvågningssystemer og dobbelt militær/civilteknologi sikrer sig kontrakter til milliarder af kroner gennem sin kontrol over staten, dens politikere og højere embedsmænd, hvor korruption i Danmark sker under en pænere betegnelse som lobbyisme.

Krigsøkonomien gennemføres med store sociale konsekvenser for arbejderklassen og flertallet af befolkningen, hvor ressourcer tages fra social sikring af befolkningen, fra sundhed, uddannelse, boliger og klimaindsats og overføres til voksende militærbudgetter på nationalt-, EU- og NATO-niveau.

På EU-plan omfordeles milliarder af euro til at fremme militærindustrien, bl.a. gennem Forsvarsfonden, som den europæiske våbenindustri står bag. Danmark indgik også før ophævelsen af EU-forsvarsforbeholdet i oprustningen af EU's krigsindustri, der af danske politikere og myndigheder misvisende blev kaldt for industripolitik.

Inflation og visnet grøn kapitalisme

Ikke engang de store sociale nedskæringer, omfordeling af samfundsværdierne og udbytning kan betale de vanvittige økonomiske bidrag til at holde NATO's og EU's krigsmaskiner og budgetkrav i gang. Der føres krig for lånte penge, bl.a. fra det såkaldte økonomiske råderum, der er fiktive penge og med gældsættelse gennem fælles EU-lån. Det er lån med renters rente, en gæld som pålægges kommende generationer af unge at betale for. Med krigsøkonomien overfører regeringen og staten store beløb fra samfundets skatteindtægter til oprustning og statsstøtte til monopolerne. De binder befolkningen til gigantlån til oprustning og støtte til våbenindustrien, mens de lemper på tilkæmpede regler for beskyttelse af sundhed, arbejdsmiljø, natur og klima.

Ikke mindst arbejderklassen og den fattigste del af befolkningen har mærket den faldende købekraft i lønninger og sociale ydelser. Offentlige nedskæringer, med enkelte midlertidige lappeløsninger, og de gentagne minusoverenskomster har ført til årtiers faldende realløn, hvor indkomsterne kontinuerligt udhules af inflation og prisstigninger.

Inflationen skyldes hverken at lønstigninger, stigende olie- og energipriser eller brud på forsyningskæder sætter en prisspiral i gang. Inflation har en klar klassekarakter. Den er udtryk for forstærket udbytning af arbejderne og store dele af befolkningen. Årsagerne til inflation stammer fra de kapitalistiske produktionsforhold og økonomiske love og modsigelserne i disse.

En væsentlig årsag er militarisering af økonomien med våben- og militærproduktion til lager, krige og undertrykkelsesapparater. Alt sammen uproduktive udgifter, der giver kronisk underskud på statsbudgetterne, der skal dækkes ind med øget udbytning og sociale nedskæringer.

Med krigsøkonomien i centrum visner den såkaldte "grønne kapitalisme". Mærkaten "for miljøets skyld" er erstattet med "for sikkerhedens skyld", når det gælder den fortsatte udplyndring af ressourcerne, rovdriften på naturen, til fordel for krig og mili-

tær produktion som er klodens største forureningskilde.

Den accelererende miljøforringelse af planeten jorden er det kapitalistiske systems ansvar. Det kommer i dag til udtryk i stadigt mere ekstreme klimatiske omvæltninger, som hidtil usete hede-bølger, ødelæggende oversvømmelser, massive skovbrande og et accelererende tab af biodiversitet, ødelæggelse af jord, vand og luft og menneskers levevilkår.

Klassekamp og krigsøkonomi

Den nationale samlingsregering SVM-regeringen, som blev dannet i december 2022, hvor Mette Frederiksen fortsatte som statsminister, efter sin regering med SF og Ø som støttepartier, førte fra dag ét klassekrig mod arbejderne, ungdommen og den fattigste del af befolkningen og en stadig mere aggressiv krigspolitik. Den kunne på trods af sin politik og handlinger holde sig ved magten pga. en næsten ikke-eksisterende parlamentarisk opposition, både fra højre og venstre og en fagtop og et arbejderaristokrati banket helt på plads til at støtte både krigspolitik, krigsøkonomi, minusoverenskomster og forringelser af arbejdsforhold og pensionsalder.

Ikke mindst et parti som Enhedslisten, der er gået helt over på 'venstre'-socialdemokratiske positioner, har ladet sig lukke ned, hvad angår kritik og opposition, for slet ikke at tale om manglende mobiliseringer til protester mod regeringens og dansk imperialismes krigspolitik og økonomiske politik. Alligevel forsøger de at falbyde sig som en parlamentarisk løsning og alternativ med en "rød regering" og byder sig endda til for en "midterregering", der inkluderer Moderaterne.

Der er ikke nogen grundlæggende forskel på den politik som den nye regering efter folketingsvalget 2026 vil føre.

Vi må afsløre fagbevægelsens top og arbejderaristokratiets støtte krigsøkonomien og deres argumentation om at det skaber arbejdspladser. Krigsøkonomien skaber et stort aktieudbytte og formuer hos dødens købmænd. Som landets største kapital-

fondsejere stjæler de arbejdernes optjente pensionspenge til investeringer i globale krigsmonopoler og i dansk krigsindustri. Vi afviser blankt FH's klassesamarbejde med trepartsforhandlinger om såkaldt socialt afbalancerede oprustningsbudgetter, for at få dem til at glide ned og møde mindst mulig modstand i arbejderklassen. Fagbevægelsens top og arbejderaristokratiet er støtter af dansk imperialismes krigspolitik.

Den beskæftigelsesmæssige side af våbenindustrien spiller, ligesom placeringen af kaserner en politisk rolle, ikke mindst i forhold til udviklingen i de såkaldte udkantsområder, der økonomisk og socialt udsultes under kapitalismen. Det forstår og udnytter både krigspolitikkerne og industrien selv, når der skal drøftes og forhandles forsvarsbudgetter og skabes opbakning til flere penge til militæret. Vi må kræve en helt anden civil og social investering i landområderne.

Et kendetegn der springer i øjnene ved reformismen og Socialdemokratiet i alle dets afskygninger er deres rakkertjeneste for bestemte monopolgrupper og disses indbyrdes rivalisering og konkurrence med andre monopolgrupper. Euro-socialdemokraterne og Euro-fagtoppen står ikke alene vagt om den europæiske monopolkapital, de propaganderer direkte over for arbejderne, at EU og Euro'en er et værn mod den amerikanske monopolkapitalisme (og den kinesiske og russiske), mod USA's sikkerhedsstrategi og alle dens uhyrlige konsekvenser for verdens folk. De har længe spændt arbejderne for den økonomiske krigsvogn, der skal tilføre EU-monopolerne så meget rigdom og profit, at de kan vinde den økonomiske krig og gøre sig gældende som global stormagt.

Socialdemokraterne, den reformistiske venstrefløj og arbejderaristokratiet med deres kontrol over fagbevægelsen er i fuld gang med at gentage forræderiet mod Den Anden Internationale under dække af forsvar af den vestlige imperialismes værdier svøbt ind i nationalt fædrelandsforsvar, hvor arbejdere skal i krig og slås mod arbejdere.

Arbejderklassen har ingen interesse i monopolernes imperiali-

stiske krig, eller i at tjene penge på andre arbejderes død i krig betalt med stjålne pensionsmidler – for arbejderklassen gælder det kamp mod krigen og international solidaritet.

Anti-globalisering og protektionisme

Den danske økonomiske vækstmodel har siden 2. Verdenskrig og Den Kolde Krig været bygget op som en eksport-orienteret model under USA's og senere også EU's sikkerhedsparaply. Dette er rystet med Trumps opdatering af Monroe-doktrinen, hvor USA har indført en national sikkerhedscentreret protektionisme med toldmure og handelskrige mod blandt andre de europæiske monopoler.

Det faktum, at globalisering ikke længere gav nettogevinsten for den amerikanske økonomi, og viste sig at styrke dets geopolitiske rivaler, har været en af hoveddynamikkerne i ændringen af USA's tidligere globaliseringspolitik, hvor Trump-administrationen i høj grad har opbygget en ny klassealliance centreret omkring industriel-, fossil energi-, militær- og teknologikapital. Da USA er Danmarks største eksportmarked, har denne ændring betydning for dansk økonomi og ikke mindst for de små og mellemstore virksomheder, hvis eksport-produktion i højere grad ligger i Danmark, mens monopolerne og de største virksomheder har flyttet produktion til USA og lande med billigere arbejdskraft og rammes mindre hårdt.

Bagved ligger en overproduktionskrise og arbejdsløshed

Lige bag den tilsyneladende robuste danske økonomi lurer en større økonomisk krise, både i EU og globalt, der yderligere vil accelerere landenes og dansk krigsøkonomi. Under overfladen af ministres og eksperteres vekslen mellem løfter og trusler om, at hvis bare vi bider tænderne sammen, arbejder hårdere og betaler ved kasse et, så klarer vi det, dér arbejder den kapitalistiske økonomis love og indre modsætninger.

Tilbagevendende økonomiske kriser og overproduktionskriser er

indbyggede og uudgøelige i den kapitalistiske økonomi. De er i deres væsen overproduktionskriser, hvor der produceres flere varer, end befolkningen har råd til at købe med dens faldende købekraft. Fyringer, krak, massearbejdsløshed følger i kølvandet, og vigtigst for monopolkapitalismen - produktionen må flyttes derhen, hvor maksimal profit kan opnås. Rivaliseringen og kampen om markeder og verdensherredømme skærpes. I nogle tilfælde til et punkt, hvor det kan betale sig for monopolkapitalen gennem krig at destruere produktionsmidler, gennemføre en omfordeling af markeder og skabe et nyt produktionsapparat til større profitter.

Arbejderne og befolkningen er ikke ansvarlige for de kapitalistiske kriser og gæld og skal ikke betale for dem. Det er arbejdsgiverne, de rige, parasitterne og krigsmagerne der skal betale.

Gennem at skabe arbejderklassens enhedsfront må der må kæmpes for de økonomiske og sociale krav i sammenhæng med kampen mod militariseringen af økonomien og samfundet, krigspolitikken og al imperialisme.

Det marxistisk-leninistiske partis revolutionære strategi og taktik

For at en revolutionær proces kan udvikle sig frem til at bringe arbejderne til magten, må det kommunistiske parti arbejde både med revolutionær teori og social praksis. Det må være aktivt involveret i det sociale og politiske liv, det må præsentere revolutionære alternativer for arbejderklassen og folkene, det må altid vise vejen for kampen om magten, det må udbrede socialismens ideer og kommunisternes program for opbygningen af et klas-seløst samfund.

Partiet må organisere klassebevidste arbejdere og unge, revolutionære og anti-imperialistister i og omkring det kommunistiske parti.

APK's principprogram "*Manifestet for et socialistisk Danmark*" fremlægger strategien for en revolutionær forandring af det danske samfund gennem revolution og grundlæggelsen af et socialistisk samfund, hvor arbejderklassen har magten.

Handlingsprogrammet "*Fremtiden tilhører arbejderklassen – Imperialismen er fjenden*" er APK's taktiske platform og linje for at udmønte den revolutionære strategi i dagens klassekamp og den nuværende fase af den skærpede internationale udvikling og udvikling af det danske klassesamfund. En taktisk linje og politik,

som løbende må videreudvikles og konkretiseres i takt med udviklingen af klassekampen.

Partiets opgave er at sætte sig i spidsen for de forskellige kampe, at organisere og lede dem og udvikle dem maksimalt. Det gælder ikke bare de økonomiske og sociale kampe, men også demokratiske kampe og politiske kampe.

Den revolutionære strategi og dens taktik sætter ikke reformer eller parlamentariske resultater og løsninger op som afgørende endemål, men ser dem for det de er, nødvendige i sig selv for at forsvare og i enkelte tilfælde forbedre levevilkårene og tilkæmpede rettigheder, eller for at opnå nogle politiske fremgange eller forhindre tilbageslag. Og som en del af udviklingen af en bevidsthed om revolutionens og socialismens nødvendighed hos afgørende dele af arbejderklassen og befolkningen.

Det betyder, at partiet må indføre socialismen og det socialistiske perspektiv i de konkrete kampe, som en del af det konstante og vedvarende arbejde for at udvikle en socialistisk bevidsthed i arbejderklassen, ungdommen og hos de progressive kræfter. For arbejderklassens parti kan kampen for socialismen og dagskampen ikke skilles ad.

Lige præcis det er kernepunkter i en revolutionær taktik som led i en revolutionær strategi hos det marxistisk-leninistiske parti – hvis eksistens er den første nødvendige forudsætning for ethvert seriøst ønske om og bestræbelse i retning af socialisme.

Klassekampen stiller mange og mangesidede opgaver for det marxistisk-leninistiske parti. Partiets ledende rolle må også afspejle sig i taktikken. At spille en ledende rolle kan ikke opnås ved proklamationer, ligesom det heller ikke er tilstrækkeligt at se partiets ledende rolle som et strategisk spørgsmål ud i fremtiden i forbindelse med arbejderklassens overtagelse af statsmagten.

For partiets vigtigste opgave er at lede – at lede klassekampen og revolutionen – og det vil sige at mobilisere og lede mennesker i konkrete situationer og konkrete kampe.

Det marxistisk-leninistiske kommunistiske parti er *den revolutionære handlings parti*. Det betyder, at det – uanset sin størrelse – efter evne deltager i og bidrager til at understøtte, organisere og lede konkrete kampe og folkelige bevægelser, både akutte og langsigtede.

Partiet bygges i klassekampen og ved den bevidste skoling af dets medlemmer i marxistisk-leninistisk teori og dens praktiske og konkrete anvendelse, også i den enkelte kammerats og den enkelte kommunistiske organisations arbejde. For at sikre den kollektive drøftelse af politik og tilegnelse af marxismen-leninismen er skolingsgrupper og diskussionsmøder nødvendige.

Styrkelsen og opbygningen af det marxistisk-leninistiske parti er en nødvendighed. At udvikle arbejderklassens parti som et parti med solide rødder i arbejderklassen, med en klar strategi for revolution, der er i stand til at anvende den rigtige taktik og de nødvendige kamp- og organisationsformer, er en aktuel og konstant opgave.

Ligesom udviklingen af partiet og af taktikken i de konkrete klassekampsspørgsmål har en dynamisk gensidig effekt på hinanden, er det nødvendigt, for ikke at blive overvældet af klassekampens mange opgaver, at se og forstå at udnytte samme dynamik og energi i forhold til konkrete organiseringsopgaver og ikke arbejde isoleret med én ting ad gangen.

For at omsætte den taktiske platform i klassekampens praksis må partiet hele tiden uddybe sin forståelse af strategi og taktik og deres indbyrdes sammenhæng. Taktikken er afgørende for at kunne gennemføre strategien for socialismen, men kan aldrig erstatte denne. Tværtimod må den tjene som værktøj og løfte-stang.

Forsvaret af marxismen-leninismen og den ideologiske kamp

Det er altafgørende, at det kommunistiske parti under alle forhold og igennem alle udviklinger bevarer sin revolutionære karakter

og ikke, under presset fra borgerskabet og borgerlig ideologi, forvandler sig til et revisionistisk parti eller småborgerligt parti.

APK bygger på marxismen-leninismen, den videnskabelige socialismes teori, der er en konkret vejledning til handling og en teori for at forandre verden. Partiet bruger den som sin ideologi og politik, som sin filosofiske opfattelse, som sit økonomiske og sociale program.

En væsentlig opgave for partiet og revolutionære er løbende at tilegne sig marxismen-leninismen, og samtidigt forsvare den mod de konstante og skiftende forvanskninger, som promoveres af borgerskabets såkaldte eksperter, af revisionisterne og alle slags opportuniste. Imperialismens propagandamaskine må hele tiden spy nye variationer ud, der blander sig med de foregående i en tilsyneladende overdådig tilbudsvifte.

Den ideologiske kamp mellem arbejderklassen og borgerskabet eksisterer i alle klassekampens situationer og øjeblikke. Den kommer til udtryk i det revolutionære nyes kamp mod det reaktionære og forældede gamle, mellem arbejderklassens og den revolutionære bevægelses kamptradition og arbejderaristokratiets klassesamarbejde, mellem individuel "frihed", individualisme og egoisme kontra kollektive interesser og solidaritet. Det kommer til udtryk i kampen mellem det borgerlige demokrati, der retfærdiggør undertrykkelsen af den arbejdende befolkning - og arbejderklassens demokrati med retten til at tale, beslutte og udføre store resultater til gavn for det overvældende flertal, som socialismen kan medføre.

Kamp mod imperialismen, uden samtidig at føre kamp mod opportunismen forbliver en tom frase, var en af Lenins konklusioner for gennemførelsen af verdens første socialistiske revolution – Oktoberrevolutionen. At det fortsat gælder den dag i dag ses tydeligt af reformismens klassesamarbejdspolitik med imperialismen og dens agenter, i diverse revisionisters støtte til enten den ene eller den anden imperialistiske supermagt, hvad enten det gælder USA, Kina, Rusland eller EU, og i opportunistiske partier som Enhedslistens totale knæfald for imperialismen.

Den politiske ideologiske kamp og afsløring af reformismen, revisionismen og opportunismen er en strategisk opgave, der samtidig må afspejle sig i og være en del af den konkrete taktik i udviklingen af klassekampen på en levende ikke selvpromoverende måde, hvor opportunismen afsløres i dens praksis på alle klassekampsområder. Den kan ikke begrænses til alene at føres teoretisk.

En internationalistisk opgave og kamp

Arbejderklassens kamp for sin befrielse fra udbytning og undertrykkelse er en international kamp mod det verdensomspændende kapitalistisk-imperialistiske system. I alle lande er opgaven at forene arbejderne, folkene og ungdommen i kampen for social og national frigørelse. Denne enhed og kamp udtrykker revolutionens internationale karakter.

Historisk har kommunisterne altid forstået den internationale karakter af arbejderklassens kamp og har bestræbt sig på at realisere denne enhed under forskellige forhold og i forskellige tider. For nuværende repræsenterer Konferencen af Marxist-Leninistiske Partier og Organisationer, CIPOML, kommunisternes enhed på internationalt plan, som APK er en del af.

At udbrede kendskabet til CIPOML, til dens politik og dokumenter og dens partiers aktiviteter, kampe og erfaringer er af betydning for udviklingen af klassekampen herhjemme.

*

Opbygningen af partiet er styrkelsen af arbejderklassens ledelse og af enheds- og folkefrontens ledelse, på alle klassekampsområder, og derved er det en styrkelse af arbejderklassen i alle kampene frem mod et socialistisk Danmark.

Udvalgte tekster om socialismens teori og praksis. Herunder Sovjetunionens forfatning (1936), og APK's principprogram Manifestet for et socialistisk Danmark (2000).

Socialisme - Ord og handling

150 DKK

Udgivet november 2023

300 sider

A5 format paperback

Beretning og dokumenter fra APK's 10. kongres (2024).

Udviklingen af klassekampen kræver et stærkt kommunistisk parti.

120 DKK

Udgivet april 2025

100 sider

A5 format paperback

Centrale dokumenter og tekster fra kampen for arbejderklassens kommunistiske parti 1997-2000

Kampen for arbejderklassens kommunistiske parti - Fra DKP/ML til APK

140 DKK

Udgivet Maj 2022

400 sider

A5 format paperback

Beretning og dokumenter fra Arbejderpartiet Kommunisternes 9. kongres, 2021

For et revolutionært brud
med kapitalismen

100 DKK

Udgivet 1. februar 2022

120 sider

A5 format paperback

Uddrag fra Arbejderpartiet Kommunisternes kongresberetninger og vedtagelser gennem årene 2000 - 2020

**Revolutionens
opgaver** 2000-2020

Oktober Forlag

Revolutionens opgaver 2000-2020

100 DKK

Udgivet 23.april 2020

160 sider

A5 format paperback

Enhed og Kamp

Marxistisk-leninistisk magasin udgives af Arbejderpartiet Kommunisterne, APK. Revolutionær forandring kræver revolutionær handling, organisering, viden og teori.

På Enhed og Kamps hjemmeside www.enhedogkamp.dk kan du finde alle de tidligere udgivelser af magasinet fra 2017 og frem.

Seks pjecer med udvalgte tekster og dokumenter
fra CIPOMLs 30 år
APK (2024)

Samlet pris 175 DKK

Kontakt

Arbejderpartiet Kommunisterne

www.apk2000.dk

apk@apk2000.dk

Oktober Bogbutik

København

Frederikssundsvej 116B, st th.

2700 Brønshøj

Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Her er Arbejderpartiet Kommunisternes, APK, taktiske linje for at udmønte sin revolutionære strategi i dagens klassekamp. Det er en taktisk linje for fælles kamp, solidaritet og sammenhold, med arbejderklassen som den ledende kraft og til brug og gavn for det store flertal af befolkningen.

Det er et handlingsprogram der opfordrer arbejdere, unge, anti-imperialister og fredelskende kræfter til at intensivere deres kampvilje og organisere sig for at opnå konkrete krav.

Læs det, brug det, del det.